

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor J.M. can. Jiří Hladík O.Cr., dómský farář, probošt litoměřické katedrální kapituly: Dar milosti (Svatý rok milosrdenství)	8
Představujeme farnost Dómská farnost u sv. Štěpána v Litoměřicích	4
Církevní stavby v diecézi S Radkem Rejškem za varhanami kostelů litoměřické diecéze: kostel sv. Petra a Pavla v Růžové	13
Duchovní slovo P. Patrik Maturkanič CFSS: Milosrdenství Boží – Milosrdenství mé	10
Osobnost R.D. Michal Podzimek: Epifanie Miloše Rabana	12
Zprávy Krátké zprávy z diecéze	14
Napsali jste Příspěvky čtenářů Historické kalendárium	16 12
Charita Jak prožily konec roku charity v Mostě, Lovosicích a České Kamenici?	18
Pozvánky Pozvánky	20
Fotogalerie Otevírání Svatých bran v naší diecézi	23

Fotografie na titulní straně časopisu:
P. Jacek Zyzak MS
Svatý rok milosrdenství:
otevírání Svaté brány
v Bozkově

*Fotografie bez uvedení autora
Jana Michálková
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
21. ročník • 1. číslo • 20 Kč

Chvála stáří

Většina křesťanů slaví 2. února svátek Uvedení Páně do chrámu. V tento den čteme úryvek z evangelia podle svatého Lukáše (2, 22-38). Také my se můžeme setkat s Ježíšem tak jako Maria a Josef a Simeon a Anna.

Ježíš stojí samozřejmě ve středu tohoto příběhu: má být podle Mojžíšova zákona přinesen do chrámu a zasvěcen Bohu.

Maria a Josef se při této příležitosti setkávají se dvěma starými lidmi – starým Simeonem a starou prorokyní Annou, které bylo osmdesát čtyři let. Oba dlouho čekali na Ježíše. Simeon říká: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu“ (Lk 2, 29,30). Říká to, protože „od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužítí smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše“ (Lk 2, 26).

Při pohledu na tohoto starého muže můžeme přemýšlet o tom, co pro nás a tento svět znamenají staří lidé. Zdá se, že v dnešní době má hodnotu jen ten, kdo něco vytváří, produkuje. Podle tohoto pohledu nejsou staří lidé užiteční, protože produkují málo nebo nic. A to je možná jedna z tragédií současné doby.

Proč píše evangelista Lukáš o Simeonovi? Co je poselství Mariina a Josefova setkání s ním? Jsem přesvědčen, že je to proto, že Simeon v tomto okamžiku spatřil nový horizont: na konci svého života uviděl Ježíše.

Nežřídka se setkáváme se starými lidmi, kteří jsou zkušení, kteří zažili něco zajímavého a chtějí se o to s námi podělit. Ale zkušenost, kterou můžeme zahlédnout v pohledu těchto lidí, stojících blízko okamžiku smrti, je naprosto něco jiného. Je to nový rozměr jejich života.

Je to něco, o čem nemůžeme číst v žádných knihách. To můžeme vyčíst jen z očí starých lidí. Je to nová naděje, nový důvod proč žít, nová příležitost být šťastný. A my se ptáme: Co je příčinou této nové naděje, nové touhy po životě, co způsobuje tuto tajemnou záři v očích starých lidí? Není to pohled zpět na život, který mají za sebou, ale je to pohled do nové budoucnosti. Pro nás křesťany je touto budoucností Kristus, protože Ježíš je ten, kdo žije navěky. Pohledme dnes do očí Simeonových a nebojme se budoucnosti. Jsme v rukou Boha, který se pro nás v Ježíši narodil a který se stal radostí nejen pro Simeona a Annu, ale i pro nás pro všechny.

P. Stanislav Příbyl, generální vikář

V dalším čísle Zdislavy

- ▶ navštívíme **Biskupské gymnázium Varnsdorf** a ředitele školy **Jiřího Jakoubka**
- ▶ s diecézním organologem Radkem Rejškem zahájíme další rok putování **za varhanami kostelů naší diecéze**
- ▶ přineseme reportáž z lednové výroční **pouti ve Filipově**
- ▶ s Diecézní charitou Litoměřice vyhodnotíme letošní ročník **Tříkrálové sbírky**
- ▶ přineseme **pozvánky, zprávy z diecéze**, a pokud nám napíšete, i příspěvky vás, našich čtenářů

*Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána
a uvěříš-li ve svém srdci,
že ho Bůh vzkřísil z mrtvých,
budeš spasen.*

(Řím 10,9)

Foto: Karel Pech

Katedrála – tlukoucí srdce diecéze a dómská farnost

Dómský pahorek v Litoměřicích, dříve též zvaný Hora sv. Štěpána, je místo, jehož kontinuální osídlení v souvislosti s církevní správou je téměř tisíc let staré. První bezpečnou zmínku máme z roku 1057, kdy tehdejší český kníže Svatopluk II. založil v areálu litoměřického knížecího hradu (hradiště), který tehdy zaujímal přibližně celý dnešní Dómský pahorek, kapitolu při chrámu sv. Štěpána, prvomučedníka.

Právě tady byste dnes našli nejmenší farnost naší diecéze – dómskou farnost u sv. Štěpána, která náleží ke katedrále. O tom, jaká má tato farnost specifika a co obnáší péče o ni, jsme mluvili s jejím farářem a proboštem katedrální kapituly, prelátem Mgr. Jiřím Hladíkem O.Cr., SCHLJ

Pane probošte, kromě toho, že stojíte v čele kapituly, jste dómským farářem. Představte nám, prosím, svoji farnost. Má dómská farnost nějaká svoje specifika?

Dómská farnost je pravděpodobně nejmenší farností z celé diecéze. Litoměřice jsou zhruba pětadvacetitisícové město, ve kterém jsou dvě farnosti – městská a dómská. Území většiny města patří k městské farnosti Všechny Svätých, dómská farnost náleží ke katedrále sv. Štěpána a je prakticky omezena Dómským náměstím a několika domy v blízkém okolí.

Dalším specifikem dómské farnosti je kontinuita její katolické duchovní správy od roku 1057. Již v dobách kolegiální kapituly zde působil kněz nezávislý na městském faráři, respektive děkanovi, přičemž tuto nezávislost

si udržel i v dobách utrakvismu, kdy byl tehdejší kapitulní chrám svatého Štěpána v podstatě jediným katolickým kostelem v Litoměřicích.

Moje farnost má dvě desítky obyvatel, z čehož pouze pět není praktikujícími katolíky. Převážně na procenta to znamená, že z celkového počtu těchto obyvatel je přibližně osmdesát procent praktikujících katolíků, což je nejvyšší religiozita ze všech farností v diecézi. Vidíte, jak jsou někdy statistiky zavádějící...

Dómská farnost je svým způsobem farnost personální, proměnlivá. Je tu okruh lidí z Litoměřic, kteří to tady mají rádi a přicházejí na mše svaté, na pontifikální mše svaté sloužené panem biskupem přijíždějí věřící z celé diecéze. Katedrála žije zcela jiným životem než běžná farnost. Je trochu jako poutní místo a ti, co přichá-

zejí, se cítí být zdejšími farníky. Respektuji, že tu třeba chtějí být pokřtěni, když tu byl pokřtěn třeba někdo z jejich rodiny a podobně.

Přesto že je to farnost malá, práce je tu dost a dost. Přijíždí sem hodně lidí. Když někdo hledá, zpravidla první, kam se obrátí, co vyhledá, je katedrála. Zájem je tedy poměrně dost velký.

Kromě toho farář v katedrále musí držet rezidenci – to znamená, že tu musí být téměř stále přítomen.

Co obnáší péče o katedrálu?

Katedrála je hlavní kostel diecéze a tomu musí odpovídat i její reprezentace. Za prvé je to vnější stav katedrály – musím se snažit, aby katedrála byla jak po stránce stavební, tak po stránce umělecké v pořádku. Není to jednoduché, jedná se o velký památkový prostor, který se mi podařilo alespoň „v drobnostech“ opravit – oltářní obrazy, relikviáře, preciosa (kalichy a jiné předměty sloužící k liturgii), nebo také zakoupit nové koberce, aby prostředí katedrály bylo důstojné. Jsem si vědom, že katedrála potřebuje celkovou rekonstrukci, ovšem na ni bychom potřebovali finanční prostředky v řádech desítek milionů korun. Snažili jsme se získat dotaci z tzv. Norských fondů, a i když jsme pro to udělali maximum, včetně nemalých finančních nákladů na projekt, na dotaci jsme nedosáhli. Budeme se tedy snažit jiným způsobem.

Samozřejmě liturgie musí odpovídat tomu, že se jedná o katedrálu: precizností liturgie, dodržováním liturgických předpisů, kvalitou kázání.

A za třetí je to také přístup k lidem – to musí věřící posoudit sami. Snažím se jim ovšem vyhovět.

Kdy se tu konají bohoslužby?

Bohoslužby se tu konají pravidelně každý den. Významně slouží pan biskup – jednak proto, že to vyplývá z jeho povinností daných Kodexem kanonického práva (jsou to bohoslužby velikonoční, vánoční, jáhenská a kněžská svěcení), a také nad rámec těchto povinností při různých příležitostech,

jako jsou kněžská setkání, různá výročí a podobně.

Každou neděli se tu kromě mše svaté konají i nešpory – to je velice důležité, protože nejenom mše svatá je liturgie. Máme také liturgii hodin a měli bychom si uvědomit, že i toto je modlitba církve, kdy se církev obrací k Bohu Otci slovy žalmu... Nešpory tu nejsou laiky moc navštěvované, věřící na to nejsou příliš zvyklí, přitom jsou tyto modlitby svým významem nezastupitelné. Přijíždějí na ně kapitulní kanovníci, protože kapitula tu má povinnost modlit se za diecézi, za bisku-

Udílění popelce biskupem (Popelční středa).

pa, za zemřelé biskupy, kteří zde působili, za zemřelé členy kapituly – to všechno je v nešporách obsaženo. To je nezastupitelná povinnost kapituly.

Každý všední den začínáme ranní mší svatou, je to i na přání pana biskupa, aby v srdci diecéze – v katedrále – začínal každý den, a tím i život diecéze. Nejsvětější Obětí. Kromě pontifikálních a farních mší svatých se slouží ještě bohoslužby při různých příležitostech – jsou jimi setkání věřících, poutní zájezdy, návštěvy rodáků, výročí kněžských svěcení a tak dále.

Bývá katedrála otevřena pro veřejnost?

Mým přáním by bylo, aby byla katedrála otevřena po celý den, zatím je ale přístupná pouze její prosklená vstupní část, odkud mohou návštěvníci do katedrály nahlédnout. Samozřejmě organizované skupiny věřících nebo turistické zájezdy rádi provedeme – po předchozí domluvě, po objednání telefonicky nebo elektronicky, vždy jim vyhovíme. Minulý rok to bylo několik desítek takových prohlídek.

Ideál by byl, kdybychom měli nějakou sílu, která by měla na starosti jen průvodcovství a ostrahu

katedrály, zatím na to ale nejsou finanční prostředky a jistě každý chápe, že v dnešní době není možné nechat takový jak duchovně, tak umělecky vzácný prostor bez dozoru. Musíme si připustit, že mnozí lidé dnes poněkud zhrubli a svobodu si představují svébytným způsobem, proto je zde nebezpečí jak znesvěcení katedrály, tak případných krádeží.

Kdo vám tu pomáhá?

Jako duchovní správce katedrály bych těžko na to všechno stačil sám. Mám tu pastorační asistenty. Marie Puldová dělá účetnictví a administrativní práce, Antonín Fegyveres je sakristián (kostelník). Jeho pozice je důležitá, zvláště v katedrále: musí umět dobře liturgii, perfektně připravit na mši svatou, starat se o čistotu v kostele, o čistotu parament (souhrnné označení pro textilie užívané při liturgii). Navíc pomáhá s administrativou, připravuje ohlášky a aktualizuje vývěsky. Prakticky nemá během týdne volno a je téměř dvacet čtyři hodin denně k dispozici. Přicházejí kněží, přijíždějí zájezdy, je velice vytížený. Bez něj bych těžko mohl fungovat.

Jaký vztah má kapitula sv. Štěpána k dómské farnosti a ke katedrále?

Kapitula působí na tomto místě již od roku 1057, nejdříve jako kolegiální, od roku 1655 jako katedrální, a je tedy úzce spojena s tímto místem. Katedrála je biskupským kostelem, ale po stránce

Zrestaurované obrazy Karla Škréty; zapůjčené na pražskou výstavu „Karel Škréta (1610–1674): Doba a dílo“, se vrátily do katedrály (duben 2011).

Pontifikální mše svatá. Zleva: probošt Jiří Hladík, biskup Jan Baxant a kanovník Martin Davídek.

Průvod kněží katedrálou. Slavnostní instalace nových kanovníků kapituly se účastnili věřící z různých míst diecéze (únor 2011).

Missa chrismatis s biskupem Janem Baxantem a kněžími litoměřické diecéze. Slavnostní mše svatá s obnovou kněžských závazků a zehnaním posvátných olejů je slavena jednou za rok (Zelený čtvrtek).

J. M. can. Mgr. Jiří Hladík O.Cr., SCHLJ

rodák z Krásné Lípy (narozen 1953) vystudoval Střední průmyslovou školu v Pardubicích a teologickou fakultu v Litoměřicích (Římskokatolická cyriometodějská bohoslovecká fakulta v Praze se sídlem v Litoměřicích). Na kněze byl vysvěcen v roce 1981. Působil jako kaplan v Turnově, administrátor farností v Bystřici a Libáni, duchovní správce u sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí, děkan a okrskový vikář v Turnově. V roce 1996 byl jmenován kanovníkem Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích. Mimo litoměřickou diecézi působil jako děkan a okrskový vikář v Karlových Varech. Po návratu do diecéze byl jmenován dómským farářem v Litoměřicích (2008) a ustanoven kancléřem biskupské kurie (do 2010). V roce 2011 byl zvolen proboštem litoměřické katedrální kapituly, kterým je do současné doby.

Je členem Rytířského řádu Křížovníků s červenou hvězdou, kde je komendátorem (komturem), generálním prokurátorem řádu a magistrem kleriků a noviců. Je členem Vojenského špitálního řádu sv. Lazara Jeruzalémského (s titulem kaplan-senior) a členem Liturgické komise při České biskupské konferenci. Je soudním znalcem v oboru sakrálního umění.

Betlémské světlo přináší do katedrály skauti každoročně (Štědrý den).

majetkové je správcem katedrály kapitula, což je jeden z jejích úkolů. Dále je to chórová modlitba, jak už jsem zmínil, a účast na slavnostních bohoslužbách.

Při instalaci kanovníků nám pan biskup dal několik podnětů, které se snažím společně s kapitulou plnit – nové stanovy, pravidelné modlitby a také oprava kanovníckých domů, což se částečně daří, ale při finančních možnostech kapituly je to dlouhodobý úkol. Byl bych rád, aby kapitula byla skutečně kněžským společenstvím. Musíme si uvědomit, že první kapituly byly prakticky řeholními společenstvími a z toho vyplývá i jejich společný duchovní úkol.

Kapitula se také navrácí ke svému historickému poslání – podílu na vzdělávání. Pěčí pana kanovníka Davídka byla založena katedrální škola, která dobře funguje už druhý rok. Jeho seminářů o teologii se účastní zhruba dvacet zájemců.

Připravila Jana Michálková
Foto: Karel Pech

Umělecko-historická přednáška probošta kapituly Jiřího Hladíka při Noci kostelů.

Chtěli byste navštívit katedrálu sv. Štěpána v Litoměřicích?

Kontaktujte, prosím, sakristiána Antonína Fegyverese:

Římskokatolická dómská farnost u sv. Štěpána
Dómské náměstí 3
412 01 Litoměřice
www.svaty-stepan.cz
e-mail: svaty.stepan@gmail.com
mob.: (+420) 731 402 400

Antonín Fegyveres při přípravě popela před Popeleční středou.

1 Katedrála sv. Štěpána

První písemná zmínka o tomto chrámu se váže k roku 1057, kdy byla právě zde ustanovena kolegiální kapitula. Již v této době zde zřejmě stál kamenný kostel, pravděpodobně v podobě románské baziliky se dvěma věžemi. Ve 14. a 15. století byl kostel několikrát přestavován, o konkrétním rozsahu těchto stavebních úprav však máme pouze torzovité informace. K radikální a konečné přestavbě kostela, v té době již katedrály, došlo za prvního litoměřického biskupa Maxmiliána Rudolfa Schleinitze. Ten nechal v letech 1662–1664 původní stavbu zbourat a v následujících letech zde vyrostla nová katedrála v tehdy aktuálním raně barokním slohu. Její průčelí měly původně zdobit dvě věže, které však musely být kvůli nestabilitě mu podloženy. Slavnostního vysvěcení se katedrále dostalo až 21. září 1681. Biskup Schleinitz do katedrály objednal soubor maleb významného českého barokního malíře Karla Škréty – za pozornost jistě stojí mohutné oltářní plátno s motivem kamenování sv. Štěpána. Zajímavostí je bezesporu zasvěcení bočních oltářů, které ve většině odpovídají původním gotickým patrocinium. Většina interiéru je dochována v původní raně barokní podobě. V katedrále je rovněž k vidění gotická litoměřická Pieta a od podzimu 2010 rovněž nově instalované varhany z farnosti Kruh pocházející zřejmě až z počátku 17. století.

2 Biskupská rezidence

Tento barokní palác trojkřídlé kompozice byl postupně vybudován v letech 1689–1701 na místě původního renesančního proboštského paláce podle plánů italského architekta Giulia Broggia. O stavbu této budovy se zasloužil druhý litoměřický biskup Jaroslav František Ignác Šternberk, jehož erb se skví na průčelí budovy dodnes. V rezidenci se nachází barokní kaple sv. Vavřince se zajímavým iluzivním malovaným oltářem. Zejména díky sběratelské aktivitě vzdělaného šestého litoměřického biskupa Emanuela Arnošta z Valdštejna se v rezidenci nachází rozsáhlá a cenná biskupská knihovna. V přízemí objektu bylo v roce 1885 zřízeno jedno z prvních diecézních muzeí v Evropě (dnes již neexistuje). Rezidence je dnes sídlem litoměřického biskupa a je veřejnosti nepřístupná.

3 Budova kurie

Barokní budova dnešní biskupské kurie (konzistoře) byla vystavěna původně jako jednopatrový kněžský seminář v letech 1735–1741 známým litoměřickým stavitelem Octaviánem Broggiem. Kněží litoměřické diecéze po jejím vzniku nejprve studovali v Praze, první kroky ke zřízení samostatného semináře připravoval biskup Jan Adam Vratislav z Mitrovic, avšak až za jeho nástupce Mořice Adolfa Karla, vévody Sachsen-Zeitz, se alumnové přestěhovali do této nové budovy. Za doby Josefa II. byl seminář přemístěn nejprve do bývalého dominikánského kláštera a později do někdejší jezuitské koleje. Jeho místo v Broggiově budově zaujala biskupská konzistoř, tedy v podstatě správní orgán biskupství, která zde sídlí dodnes. Z kapacitních důvodů byl ve druhé polovině 19. století (1880) objekt šetrně a vkusně zvýšen o jedno patro.

4 Kanovnícké domy

Jedná se o šest původně barokních objektů lemujících v řadové zástavbě jižní frontu Dómského náměstí. Nejstarší z nich navazují na předchozí renesanční zástavbu, většina jich byla postavena v poslední třetině 17. století. V souvislosti se zřízením dalších dvou kanovníků (I. a II. königseggianského) v roce 1717 byly v této době postaveny dva poslední domy. K přeměně těchto objektů, zvláště co se týká fasád a střech, došlo v duchu secese na počátku 20. století. V každosti se objektů se nad strmým labským břehem nachází poměrně rozsáhlá zahrada. Domy obývalo šest sídelních kanovníků litoměřické katedrální kapituly. K tomuto účelu ostatně některé z nich slouží dodnes.

5 Proboštvství

Budova tzv. nového proboštvství byla v současné podobě na Dómském náměstí vystavěna v roce 1886 jako reprezentativní budova kapituly. Po obnovení úřadu kapitulního probošta v roce 1907 v ní tento nejvyšší hodnostář kapituly také sídlil. V období komunismu byla budova využívána Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultou. V současné době je objekt pronajímán k administrativním účelům.

Kapitula

Litoměřická kapitula byla založena jako kolegiální. Prvním zdejším pro-

boštem byl kněžský kaplan saského původu Lanc, který dokonce neúspěšně usiloval o pražský biskupský stolec. Původní chrám sv. Štěpána byl koncipován jako románská bazilika s dvěma věžemi. Kapitula se ve středověku proslavila především velmi kvalitní školou, která poskytovala nejlepší vzdělání v širokém regionu. Postupně také zabrala v podstatě celý areál Dómského pahorku, který se stal jakýmsi církevním okrskem s poměrně velkou samostatností vůči městu. Význam kapituly však velmi klesl v 15. století, kdy se většina země včetně města Litoměřic přihlásila k husitství, čímž se kapitula stala v podstatě drobným katolickým ostrůvkem v utravvistickém kraji. Od druhé poloviny 16. století její význam opět stoupal, a to především zásluhou zdejších významných proboštů, např. pozdějšího pražského arcibiskupa Zbyňka Berky z Dubé či následného olomouckého biskupa Františka kardinála Ditrichštejna.

Celková situace zdejší církevní správy se změnila 3. července 1655, kdy papež Alexander VII. zřídil litoměřické biskupství. Prvním biskupem se stal poslední probošt zdejší kolegiální kapituly Maxmilián Rudolf Schleinitz, který se o vznik samostatné diecéze výrazně zasloužil. Za jeho episkopátu se rovněž započalo se stavbou raně barokní katedrály. Diecéze v této době zaujímal pouze rozlohu historického litoměřického kraje, až za biskupa Emanuela Arnošta z Valdštejna v roce 1784 byla rozšířena území

krajů (mlado)boleslavského a žateckého v podstatě na dnešní rozlohu. Litoměřické biskupství je tak již téměř čtyři století hlavní katolickou správní institucí v severních Čechách, jejichž pestré dějiny v mnoha ohledech významně spoluutvářelo.

Se vznikem biskupství se rovněž změnilo postavení kapituly – stala se katedrální, neměla již v čele probošta a mezi hlavní úkoly kanovníků od této doby patřila především pomoc

Zasedání katedrální kapituly. Kanovníci při mši svaté v katedrále sv. Štěpána.

biskupovi při správě diecéze, neboť kanovníci byli členy konzistoře, tj. správního orgánu biskupství. Postupně během 17. a 18. století pak stoupal počet kanovníků, který se nakonec ustálil na šesti. V roce 1907 pak byla obnovena funkce probošta, který od té doby stojí znovu v čele kapituly.

V současné době má kapitula osm sídelních, dva emeritní a šest čestných kanovníků.

Martin Barus, archivář biskupství
Letecký snímek: Markéta Hendrychová

Dar milosti

„Jak toužím po tom, aby byly nadcházející roky proniknuté milosrdenstvím, aby se vyšlo vstříc každému člověku a přinesla se ke každému Boží dobrota a něha!“ Tato slova píše papež František v bule, jíž vyhlásil mimořádný Svatý rok milosrdenství. Motem roku, který začal 8. prosince 2015 a skončí 20. listopadu 2016, je úryvek z Lukášova evangelia „Milosrdní jako Otec“.

U příležitosti Svatého roku milosrdenství byly v lito-měřické diecézi historicky poprvé otevřeny čtyři Svaté brány. Tu první, v katedrále sv. Štěpána, otevřel lito-měřický biskup Jan Baxant v neděli 13. prosince 2015.

Druhá je v poutním kostele sv. Martina a Navštívení Panny Marie v Liběšicích u Žatce, třetí v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí a čtvrtá v poutním kostele Navštívení Panny Marie v Bozkově. Na stránkách Zdislavy během letošního roku postupně navštívíme všechna tato místa.

Pane probošte, jaký je účel Svatého roku milosrdenství a co z toho vyplývá pro katedrálu sv. Štěpána?

Účel Svatého roku milosrdenství naznačil papež František, který říká, že milost Boží, to znamená Boží slitování se nad naší hříšností, Boží odpuštění našich hříchů, musí být provázena naší vděčností k milujícímu Otci, naší lítostí a současně pokáním, které se mimo jiné projevuje také naším milosrdenstvím vůči trpícím a ubohým. Kristus se dívá našima očima na tento svět a my zase jeho pohledem, tak jak to naznačil slovinský jezuita a umělec Marko Ivan Rupnik v logu ke Svatému roku milosrdenství „Milosrdní jako Otec“. Pro katedrálu z toho vyplývá: být přístupný ke všem, dát lidem příležitost ke svátosti smíření, prostě být apoštoly milosrdenství.

Co je to Svatá brána a kde se v katedrále nachází?

Svatá brána je zdůrazněním Otcova milosrdenství. Tuto bránu otevřel otec biskup na první neděli advent-

ní, je to hlavní vchod do katedrály. Označena je logem Svatého roku milosrdenství a projít touto branou je spojeno s odpustkami.

Co jsou to odpušky?

Každý hřích, i když je nám odpuštěn, neboť je to porušení Božího řádu, s sebou nese tzv. tresty, které si musíme vytrpět teď zde na Zemi nebo v očistci. Ten, kdo získá odpušky, čerpá z pokladů církve, tj. z oběti Ježíše Krista na kříži a také ze zásluh mučedníků a světců. Těm, kdo splní dané podmínky, jak jsem již uvedl, uděluje církev odpuštění těchto trestů. Nejde tedy o odpuštění hříchů, ale pouze o odpuštění trestu za hříchy. Hříchy se odpouštějí rozhřešením ve svátosti pokání, které musí být spojeno s upřímnou lítostí s úmyslem více nehrěšit a vykonat uložené pokání.

Vchod do katedrály (Svatá brána) je letos označen logem Svatého roku milosrdenství.

Kdo je může získat?

Všichni katolícky pokřtění křesťané, kteří splní dané podmínky.

Jaké jsou podmínky k jejich splnění?

Vykonat svátost smíření, účastnit se mše svaté a přijmout svaté přijímání, pomodlit se modlitbu Věřím v Boha a na úmysl Svatého otce – to jsou obvyklé podmínky pro získání plnomocných odpuštěk. Věřící samozřejmě mohou z technických důvodů jít ke svaté zpovědi jinde, a jinde i na mši svatou a ke svatému přijímání, ale měli by v jeden den projít Svatou branou, přijít ke svatému přijímání a pomodlit se předepsané modlitby.

S panem kanovníkem Davídkem jsme byli určeni jako penitenciáři – tedy zpovědníci v katedrále, kteří

mají na starosti zpovědi hříchů, na které se vztahují rezerváty.

S běžnými hříchy člověk chodí ke svému zpovědníkovi, toho si dnes může sám vybrat. Každý zpovědník ví, na co může rozhřešení dát a na co ne. Je to jako u lékaře. Když přijdete k obvodnímu lékaři, tak vás také v některých případech léčí sám, v některých odesílá ke specialistovi. Takže kdyby měl někdo pochyby, ať se poradí se svým zpovědníkem.

Ve kterých časech je v katedrále zavedena zpovědní služba?

Přistoupit ke svaté zpovědi je možné vždy před mší svatou a nešporami, ale také po mši a po nešporách. Se zpovědníkem lze ovšem dohodnout i jiný termín.

Je každý věřící povinen projít tento rok Svatou branou?

Ne, je to nabídka Božího milosrdenství, kterou mohou přijmout a nemusí.

Jsou také případy, kdy lidé nemožnou touto branou projít. Například těžce nemocní, upoutaní na lůžko mohou podle slov papeže Františka projít touto branou duchovně a obětovat své bolesti, dokonce, jak řekl, i vězni, kteří přicházejí přes práh své cely s úmyslem kajícího, jako by prošli touto branou milosrdenství.

Kdy jste vy sám pocítil ve svém životě pohled milosrdného Pána?

Při každém udělování rozhřešení ve svaté zpovědi pocíťuji Boží milosrdenství a také v osobním životě cítím, jak je mi ho třeba a také že mi ho Bůh dává.

Pořad bohoslužeb v katedrále sv. Štěpána

neděle	10.00 hodin mše svatá 17.00 hodin nešpory
pondělí	7.30 hodin mše svatá
úterý	7.30 hodin mše svatá
středa	7.30 hodin mše svatá
čtvrtek	7.30 hodin mše svatá
pátek	7.30 hodin mše svatá
sobota	7.30 hodin mše svatá

Zpovědní služba

- vždy před mší svatou a nešporami nebo po mši svaté a po nešporách
- se zpovědníkem lze dohodnout i jiný termín

Určení penitenciáři

J. M. can. Jiří Hladík O.Cr., SCHLJ, probošt
J. M. can. Martin Davídek, biskupský vikář pro pastorační

Připravila Jana Michálková

Získání odpuštěk v rámci Svatého roku milosrdenství

Svatý rok milosrdenství se může stát velkou příležitostí k setkání každého člověka s Božím milosrdenstvím, živou zkušeností s blízkostí Otce, jehož něhu je možné téměř hmatatelně vnímat, a aby se tak posilovala víra každého věřícího a on aby o tom dokázal ještě účinněji vydávat svědectví, jak píše papež František k Roku milosrdenství.

Odpušky vázané na Svaté brány

Svatý rok milosrdenství je velkou příležitostí k získávání odpuštěk pro sebe nebo pro duše zemřelých. Papež František uvádí běžné podmínky pro získání odpuštěk, které známe např. z modliteb za zemřelé, ale připojuje ještě další dvě podmínky.

- vykonat svátost smíření
- účastnit se mše svaté a přijmout svaté přijímání
- pomodlit se za Svatého otce a na jeho úmysly, které nosí ve svém srdci pro dobro církve a celého světa (např. Otče náš a Zdrávas Maria)

Tyto tři výše uvedené podmínky lze vykonat řadu dní před tím či po tom, kdy je vykonán předepsaný odpuštěkový úkon, nicméně je vhodné, aby svaté přijímání a modlitba na úmysl nejvyššího velekněze byly vykonány v tentýž den jako odpuštěkový úkon (Enchiridion odpuštěk P20 § 3).

- na daném místě se pomodlit modlitbu Otče náš a Vyznání víry

Papež ale do podmínek vložil ještě další dva body:

- jako projev své hluboké touhy po skutečném obrácení vykonat krátkou pouť ke Svaté bráně (podle fyzických možností každého člověka)
- zamyšlení či rozjímání na téma milosrdenství

Odpušky vázané na skutky milosrdenství

Svatý otec ale touží rozšířit možnost získat odpušky i na další okamžiky našeho života. Proto je možné získat odpušky Svatého roku také při konání skutků milosrdenství! Papež ve svém dopisu Rino Fisichellovi píše: „Prosím jsem, aby církev v tomto Roce milosrdenství znovu objevila bohatství skryté ve skutcích duchovního i tělesného milosrdenství. Zkušenost s milosrdenstvím lze totiž nejlépe poznat právě prostřednictvím konkrétních projevů,

jak nás to učil i Ježíš. Vždy, když některý věřící osobně vykoná jeden či více z těchto skutků, bezpochyby tak získá i odpušky spojené s tímto Svatým rokem.“

Mezi skutky tělesného milosrdenství se především počítá:

- dát najíst tomu, kdo má hlad
- napít tomu, kdo trpí žízní
- hostit toho, kdo nemá střechu nad hlavou
- obléci ty, kdo nemají, co na sebe
- navštěvovat nemocné a vězněné
- pohřbívat mrtvé
- tradičně se také připouje osvobodit zajatce

A ke skutkům duchovního milosrdenství počítáme:

- učit nevě vším pochybujícím
- těšit zarmoucené
- posilovat klesající či napomínat hřešící
- trpělivě vše snášet
- odpouštět ubližujícím
- modlit se za živé i za mrtvé

Více to popisuje Katechismus katolické církve v článku 2447: „*Skutky milosrdenství jsou činy lásky, kterými pomáháme svému bližnímu v jeho tělesných nebo duchovních potřebách. Učit, radit, těšit, posilovat – to jsou skutky duchovního milosrdenství, stejně jako odpouštět a trpělivě vše snášet. Skutky tělesného milosrdenství spočívají obzvláště v tom, že dáváme najíst tomu, kdo má hlad, že hostíme toho, kdo nemá střechu nad hlavou, že odíváme toho, kdo nemá co na sebe, že navštěvujeme nemocné a vězněné, že pohřbíváme zesnulé. Dávat almužnu chudým je mezi těmito skutky jedno z hlavních svědectví bratrské lásky; je to také úkon spravedlnosti, který se líbí Bohu: „Kdo má dvoje šaty, ať se rozdělí s tím, kdo nemá žádné. A kdo má něco k jídlu, ať jedná stejně“ (Lk 3,11). „Raději dejte to, co je v mísách, jako almužnu a pak vám bude všechno čisté“ (Lk 11,41). „Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: ‘Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se’ – ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je (jim) to platné?“ (Jak 2,15-16).“*

R.D. Michal Němeček,
biskupský vikář pro pastorační,
Arcibiskupství pražské

(se svolením autora textu
převzato z webu www.apha.cz)

Svatý otec František si přeje, abychom otevřeli svá srdce a pozorněji vnímali projevy Boží lásky a současně abychom i my s laskavostí a křesťanskou dobrotou přistupovali ke svým bližním. Denně si uvědomujeme svou křehkost a hříšnost, ale s lítostí, tedy s touhou po odpuštění, dostáváme vždy příležitost k novému začátku právě díky Božím milosrdenstvím. Opětovně získáváme naději a máme ji dopřávat i druhým.

Aby Rok milosrdenství měl v naší diecézi zřetelnou podobu, vybízím všechny, kdo nebyli u svaté zpovědi už delší dobu, třeba několik let, nebo církev opustili či upadli do církevních trestů, aby využili mimořádné možnosti získat odpuštění svých hříchů a obnovit tak přátelství s Bohem. Všem zpovědníkům pro tento Svatý rok dávám právo rozhřešit hříchy vyhrazené biskupovi. I hříchy vyhrazené papeži budou mít od začátku postní doby možnost rozhřešit vybraní kněží „misionáři milosrdenství“ v katedrále a třech vybraných svatyních.

Mimořádnou příležitost nabízím všem, kteří nemají pokřtěné děti pro jakékoliv komplikace (manželství, která nebyla uzavřena v kostele; děti svobodných matek; jakákoliv zanedbaná, rodinné neshody, různé předsudky, jež způsobily oddálení křtu dětí apod.). Duchovní správce vybízím, aby přípravu na takové křty velkoryse a s pastýřskou moudrostí přizpůsobili dané situaci žadatelů a těm rodičům, jimž samotným chybí náboženská výchova, nabídli pomoc. Stejně tak, aby otevřeli své náruče dospělým, aby, pokud možno, všichni dostali příležitost přípravy ke křtu, svátosti smíření, svátosti biřmování a přijetí Eucharistie.

Na odpuštění od Boha i církve bychom všichni měli odpovědět odpuštěním všem, kteří se nějak provinili proti nám. Měli bychom spustit uzdravující lavinu odpuštění. Rok milosrdenství nás zve, abychom ukončili staré spory, odpustili staré křivdy a smířili se se všemi. Odpouštění je síla, která křísí k novému životu a vlévá naději. Odpuštění je základním rysem křesťanské kultury, je nejrůznější výrazem milosrdné lásky a barometrem věrohodnosti naší víry. Odpuštění je však třeba žít každý den i v maličkostech. Při odpuštění se nemusíme ptát, jestli si to dotyčný zaslouží. Odpuštění je přece nezasloužený dar! Milosrdenství se má projevit i ve skutcích tělesného i duchovního milosrdenství, v účinné charitativní pomoci skutečně potřebným, nuzným, bezdomovcům, jak prosí papež František, např. do farních obcí adoptovat rodiny křesťanských vyhnanců, aby u nás, v zemi s hlubokými křesťanskými kořeny, našli nový domov, event. aby posílnění se v budoucnosti mohli vrátit zpět do své vlasti.

(z pastýřského listu biskupa Jana Baxanta ke Svatému roku milosrdenství, 29. 11. 2015)

MILOSRDENSTVÍ BOŽÍ – MILOSRDENSTVÍ MÉ

Už od samotného okamžiku stvoření vnímáme člověka a jeho úzké propojení se svým Tvůrcem – Hospodinem. Vždyť jsme byli stvořeni k jeho podobě (srov. Gn 1,26). Z tohoto kontextu v sobě hluboce vnímáme, že Jeho podoba v nás je zakořeněna především v touze milovat, tj. darovat se jeden druhému.

Tak to bylo dokonale nastaveno již v ráji, ale prvotní hřích, jehož následky neustále neseme, nás odklání od této Boží lásky (Božího milosrdenství) a následně lásky (milosrdenství) vůči druhému. Domníváme se, že z principiální podstaty Boží, ale i nás samotných je toto téma veledůležité, což podtrhuje i Rok Božího milosrdenství 2015–2016, svolaný papežem Františkem.

Nástin biblického pojetí Boží velkorysosti

Milosrdenství Starého zákona

Nevzdělaný „znalec“ Božího slova se může domnívat, že Hospodin Starého zákona se představuje člověku především jako Tvůrce přísny a neoblomný, což samozřejmě není pravda.

V textech 45 biblických knih Starého zákona najdeme celou řadu fascinujících myšlenek, které nám vypovídají, jaký, ale především kým je náš Stvořitel. Protože citací zahrnujících Boží dobrotu je velká řada, vybral jsem několik známých, ale i méně známých pasáží, které nám napomohou odkrýt milosrdnou lásku všemohoucího Boha, jehož životodárný, neměnný princip vyvěrá z darující se trojiční lásky. Tam nacházíme prototyp Boží velkorysosti, který oživuje veškeré stvoření od svého začátku. Už jen stvoření vesmíru, světa, ale především stvoření člověka vypovídá, jak je Bůh obdivuhodný a nesmírně laskavý. Vždyť vše, co vytvořil, bylo velmi dobré (srov. Gn 1,31). Jenže člověk, jak ho komplexně vnímáme z dějin spásy, se nesčetněkrát staví proti svému Tvůrci, který mu opakovaně odpouští, tj. bere na milost. Tím se vpravdě ukazuje, kým vskutku Hospodin je! Stačí heslovitě vyslovit několik známých biblických jmen a v myslí se nám ukáže, jak je Bůh Otec milosrdný: Kain a jeho znamení na čele (pravděpodobně znamení kříže), aby byl uchráněn před zavražděním (srov. Gn 4,15), Noemovo požehnání a nový začátek pro lidstvo (srov. Gn 8,21), vyvolení a požehnání Abraháma a jemu svěřeného lidu (srov. Gn 12,1-3), zjevení nového Hospodina jména Mojžíšovi (srov. Ex 34,6), příslib nového života, který je v slitovníku – Hospodinu (srov. Iz 54,1-10), obdržení nového srdce a nového ducha (srov. Ez 36,26-28) a jiné.

Za zmínku také stojí vybrat několik nádherných starozákonních žalmů (chvála na Boží velebnost – milosrdenství), které zaznívají také při našich bohoslužbách: „*Všechny stezky Hospodiny jsou milosrdenství a věrnost [...]*“ (Žl 25,10); „*Chválu vzdějte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné*“ (Žl 106,1). Nelze také na tomto místě nepřipomenout na nezapomenutelný, kající Davidův pláč, který „vypíval“ po svém hříchu cizoložství, kde úpěnlivě prosí Boha – milosrdného o odpuštění: „*Smiluj se nade mnou, Bože, pro své milosrdenství, pro své velké slitování zahlad' moje nevěrnosti*“ (Žl 51,3).

Milosrdenství Nového zákona

Je vlastně jeden Boží zákon, jako je pouze jeden Bůh, ale aby se vyčlenilo Otcovo stvořitelské poslání od Synova spasitelného, tak lidstvo získalo darem dalších 27 kanonických knih Nového zákona. Prostřednictvím samotného Mesiáše poznáváme, a to z větší „blízkosti“, samotný niterný Boží život, do jehož životodárné lásky jsme už samotným stvořením vtaženi i my samotní. Vždyť Bůh si vyvolil člověka podle svého srdce (srov. 1 S 13,14).

Vše začíná samotným vtělením, které liturgicky každoročně slavíme 25. března, jež se pak vyplní o devět měsíců později, když

svět je obdarován tím největším nebeským darem, jenž je Boží Syn (srov. Mt 1,23). Není to projev Božího milosrdenství, že byl lidstvu darován Spasitel světa? Bohu se zalíbilo stát se člověkem, a to i přesto, že mu byl člověk neposlušný. Z teologických diskusí je patrné, že i kdyby nebyl prvotního hříchu, tak by se i přesto Boží Syn stal pravděpodobně jedním z nás, protože být člověkem je vpravdě dobré (srov. Gn 1,31).

Když se pak probíráme samotným evangeliem, vnímáme celou řadu a to zcela konkrétních skutků, které Ježíš Kristus projevuje vůči potřebným, kteří ho prosí nebo se přimlouvají o pomoc pro druhé. V tom spočívá dokonalost, o kterou se tolik všichni snažíme a k ní na věčnost směřujeme. Na věčnosti totiž zůstane pouze samotná láska (srov. 1 Kor 13,8-10), jenž je princip samotného Boha.

I na tomto místě otevřeme pokladnici Božího slova a nechme se inspirovat, alespoň některými příklady Ježíšova života (podobenství), jehož svědectví lásky je stále mezi námi živé: podobenství o marnotratném Synovi (milosrdném Otci) (srov. Lk 15,11-32), podobenství o milosrdném Samaritánu (srov. Lk 10,25-37), podobenství o nemilosrdném služebníkovi (srov. Mt 18,23-35), výzva o lásce k nepřítelům, tj. k dokonalosti (srov. Mt 5,44-48), vztah k druhému – neposuzovat a nesoudit druhé (srov. Mt 6,1-5), odpuštění cizoložné ženě (srov. Jan 8,10-11), nezištné odpouštění (srov. Mt 18,21-22), povolání celníka (srov. Lk 5,31-32) a mnoho dalších.

Ježíšovo inspirativní učení lásky: motivace a výzva principu každé lidské existence

Pravdivost pokání a přijetí sebe sama

Dřív než se necháme inspirovat učením lásky našeho Vykupitele, je zapotřebí určité sebereflexe, a to v kontextu celistvé pravdy naší existence. Jsme sice Bohem spasení lidé, ale také na druhé straně jsme jen tvorové náchylní ke hříchu, který vznikl následkem neposlušnosti našich prarodičů v ráji (srov. Gn 3,7). I proto je zapotřebí činit dobrovolné pokání za poklesky své, ale i druhých, abychom tak v sobě vypěstovali „kulturu milosrdenství“, jež se rodí z opravdové pokory ducha. Jen pokorný, ponížený člověk je schopen přijmout, ale i obdarovat druhé „živou vodou“, tj. láskou. Příkladem nám k tomu jde samotný Kristus, když se stává jedním z nás lidí, jak bylo řečeno výše. Dalším důležitým momentem velké Ježíšovy pokory je také čtyřicetidenní půst, kterým začíná své veřejné působení (srov. Mk 1,12-13; Mt 3,2; Lk 4,2).

Každé opravdové pokání vede z praktického hlediska k umírněnosti, ustálenosti ducha, které nás pobízí k usebranosti v modlitbě (kontemplaci), a to především Ukřižované lásky. Při pohledu do Kristova probodeného srdce (srov. Jan 19,37), které je plné dobroty a lásky, ale také hodné veškerého slitování, slyšíme slova po odpuštění (srov. Lk 23,34), slova obdarování (srov. Jan 19,26-27), slova sebedarování (srov. Mt 27,46; Mk 15,34), ale i příslibu otevřeného nebe (srov. Lk 23,43). Při snaze o pochopení reflexe Ježíšova pokání za hříšné lidstvo jsme tak více disponováni chápat naše životní poslání v kontextu celistvosti dějin spásy a následně pravdivě přijmout sebe sama.

Doteky uzdravující lásky

Mnohokrát jsme v evangeliu zaznamenali, jak se Ježíš dotýká těch nejubožejších, kteří natahují své ruce, ale především srdce, aby byli uzdraveni. Jeho dotek pomazaných rukou se dotýká a následně uzdravuje slepého v Betsaidě (srov. Mk 8,22-25), vztahuje ruku k záchraně topícího se Petra (srov. Mt 14,31), je vstřícný a uzdravující dotek k malomocnému a jeho okamžitěmu uzdravení (srov. Mt 8,3), nalezení ztracené ovečky, kterou následně bere s radostí na svá ramena (srov. Lk 15,5) a jiné vzácné pasáže evangelia.

Ježíšův dotek nepatří jen vážně nemocným lidem, ale také například dětem, když jim vkládáním rukou a modlitbou předává osobní požehnání (srov. Mt 19,13-15).

Všimněme si také, že síla doteku funguje i z opačné strany, když totiž člověk přichází k svému Pánu a s velkou vírou doufá, že dotekem, třeba i Jeho třásní šatů, dojde k uzdravení (srov. Lk 8,46). Nebo kající, tj. milující žena, která u Mistrových nohou žádá o odpuštění svých hříchů, když se ho s pláčem, ale i s velkou nadějí v nový začátek „dotýká“ (srov. Lk 7,38). V Janově evangeliu nacházíme dokonce úryvek, ve kterém sám Kristus vybízí jednoho z apoštolů jménem Tomáš, aby se ho sám dotkl a byl tak omilostněn (srov. Jan 20,27).

Někdy ovšem stačí jen slovo plné víry prosícího setníka, které nahrazuje dotek myšlenkou srdce (srov. Mt 8,8), nebo slovo slepého žebráka, který kajícně, ale přitom neohroženě prosí, aby směl vidět (srov. Lk 18,41). A viděli i jiní a byli také uzdraveni, potěšeni a naplněni požehnáním Božím, jak to vidíme mimo jiné u starce Simeona (srov. Lk 2,30) nebo u vrchního celníka Zachea (Lk 19,3).

Nepochopenost Ježíšovy „logiky“ darování se, tj. odpuštění

Podstata Ježíšova poslání pro tuto zem bylo přinést Otcův příslib „odpuštění“ (srov. Gn 3,15). A to nejen pasivně ohlásit, ale zároveň ji i aktivně uskutečnit a to tak, jak nám o tom dosvědčuje svaté Písmo a tradice podepřená učitelským úřadem církve. Tyto tři pilíře svědčí o tom, že Boží Syn za nás potupně zemřel na dřevě kříže, ale třetího dne vstal z mrtvých (srov. 1 Kor 15,3-4). I když jsou to u některých zcela zažitá (formální) věci, je třeba si uvědomit, že bez tohoto totálního darování se Spasitele světa by Boží milosrdenství nebylo v člověku naplněno.

Bez opravdovosti hloubky víry a otevřeného srdce (mé já) nelze pochopit tuto logiku Božího darování se. Je na místě, abychom toto úžasné tajemství naší víry neustále v sobě oživovali a zároveň prosili za ty, kteří toto veselé poselství nepřijali nebo je tvrdošíjně odmítají přijmout. Vždyť milosrdenství Boží, jak zní jedna z hlavních pravd, je ke spáse nutné, tj. potřebné.

Životaschopná církev dnešních dnů: komunita služby

Největší Boží přikázání – zásada Ježíšova učedníka

Z poselství Božího života, jak nám bylo zvěstováno, víme, že Bůh sám o sobě je věčnou, životaschopnou láskou (srov. 1 Jan 4,8). Z tohoto kontextu pak vychází největší Boží přikázání, které nám zanechal samotný Spasitel, jenž poselství úplného „vydání se“ převádí do svého praktického života. K tomu vede i své nejbližší, kteří tuto radostnou zvěst předávají z generace na generaci. Můžeme říct, že jednou z podstatných zásad křesťanského učení je každodenní aplikace Kristovy lásky, která se dokáže „darovat“ až do krajnosti. Tento způsob dává komplexní návod, jak církev je schopná pravdivě žít a pokračovat v intencích svého zakladatele. Stačí se podívat do prvních staletí existence života křesťanů a zjistíme, že to byla právě bratrská láska, která dávala schopnost doslova přežít nejtěžší chvíle její existence. Ptáme-li se upřímně, proč v minulosti, ale i v současnosti docházelo a dochází k různým nedorozuměním a pak rozdělením některých společenství, tak dojdeme k závěru, že se jednalo především o absenci této bliženecké lásky. Bůh je k nám nesmírně milosrdný, což někdy nechápeme a nemůžeme obsáhnout logikou svého myšlení. Proč tedy my lidé někdy řešíme až nesmyslné dohady o tom, kdo z nás je větší (srov. Mk 9,34), když tím největším a nejvznešenějším je sám dobrotivý Bůh? Nepodobáme se tím nejstaršímu nepříteli a Evinu našeptávači, že budeme jako Bůh (srov. Gn 3,5), což z podstaty stvoření ani není možné?

Jihoamerický papež František a jeho sociální apel Boží dobroty

Ve středu 13. března 2013 byl konklávem kardinálů zvolen papežem katolické církve argentinský arcibiskup Jorge Mario Bergoglio, který si dal jméno František. Už vlastně jeho biskupské heslo a nyní i papežské „*Pohlédl na něj s milosrdenstvím*“

a vyvolil si jej“ vypovídá, jakým směrem „pastýř svého lidu“ směřuje církev, která mu byla prostřednictvím Krista svěřena (srov. Jan 21,15-19). I z tohoto popudu vyhlásil v dubnu 2015 svatý Rok Božího milosrdenství, který začíná 8. prosince 2015 a končí 20. listopadu 2016, slavností Krista Krále. Tento zkušený a zralý muž života (ne náhodou byl zvolen většinou kardinálského sboru) zcela jistě vystihl, v čem spočívá celosvětová aktuálnost doby, která si vyžaduje konkrétní jednání, a to především skutky vlastního příkladu, jak to činil sám Kristus. Stačí vzpomenout několika příkladů, které i prostřednictvím médií jsou známé široké veřejnosti. Jeho vřelý vztah k nemocným, které s oblibou navštěvuje v hospicích a v nemocničních zařízeních, zájem o nejhudší a nejpouštěnější, které mnohokrát potěšil svou přítomností atd. Svědčí o tom fakt, že Petrovi dnešních dnů leží na srdci „poraněná církev“ toužící po uzdravení právě Ježíšovým dotekem. Když pozorně, ale především s otevřeným srdcem čteme evangelia, která mají být živým motorem našeho křesťanského života, nelze si nevšimnout, na co Mesiáš pokládá důraz svého učení. Že je to především apel Boží dobroty, kterou přišel zvěstovat mezi nás (srov. Jan 3,16). Papeži, ale i každému pokřtěnému by nemělo jít tedy o nic jiného víc, než tuto lásku předávat, tj. šířit a tak zvěstovat, že Boží království je v životaschopné církvi, tj. v nás samotných.

Chudoba 21. století a mé specifikované milosrdenství

Dříve než otevřeme téma této podkapitoly, je na místě položit si otázku, co znamená být vskutku chudým (srov. Mt 5,3). Že se jedná především o lidi, kteří trpí nedostatkem sociálního zabezpečení, což někdy, a to v mnohých případech, dochází až na hranici samotného existenčního přežití. Obrovská „sociální propast“ mezi lidmi žijícími v Evropě ve vztahu k lidem přezívacím v jiných kontinentech světa. Tato nerovnost, přičemž mnohdy patříme do jedné Kristovy církve, nás má vyburcovávat k náležité křesťanské pomoci a „zarovnání jam“, aby mohlo o to více docházet ke společnému setkání v bratrském objetí, ke kterému nás neustále vybízí náš společný Mistr a Pán (srov. Mt 18,20).

Když přemýšlíme o chudobě 21. století, nemůžeme vynechat celoevropský problém, který mnohdy nechce vidět a slyšet o krizi, která se dotýká naší poraněné duše. Chudoba nitra, absence lásky ve vztahu k druhému, sobectví, pseudomilosrdenství, egoismus srdce, izolovanost od bližního. Toto jsou mnohdy bolesti, navenek bohatého, ale přitom zmračeného člověka. Právě tento „potřebný“ doslova „křičí“ po specifickém milosrdenství, které nazýváme láskou. Nebojme se být konkrétní a milosrdenství pojmenujme jinými slovy, jimiž jsou: zájem o druhého, který se projevuje například tím, že mu daruji svůj neomezený čas, zájem, sílu, nápady, ale třeba i prostředky, když jsou zapotřebí. Mnohdy je zapotřebí použít „fantazii lásky“, rodicí se v hloubi našeho srdce, a nechat ji neohraničeně rozvinout k podobě nekonečné Dobrotы. Vždyť je tolik možností, jak konkrétnímu Ježíšovu příteli můžeme dennodenně projevit skutky tělesného i duševního milosrdenství (srov. Mt 25,35-36). Pak církev, kam patří každý z nás, bude růst a kvést do Boží oslavy a krásy, ale i do štěstí – radosti každého z nás.

Závěr

Laskavý, milosrdný Bože, Ty, který jsi nám svou dobrotu zjevil a neustále zjevuješ rozličnými způsoby. S důvěrou, ale i s pokorou v srdci se k tobě obracíme, abychom od sebe neodvraceli Tvou tvář plnou lásky, ale uctivě a vděčně z ní přijímali milosti, které můžeš dávat jen Ty sám. Milosrdenství věčné a neměnné. Prosíme, dovol, ať i my, tvoji služebníci a služebnice v rozličných postaveních a místech služby, do které jsi nás povolal, dokážeme velkodušně spolupracovat (rozdávat) darovanou milost, jež je příslibem věčného života v nebi. Amen.

P. ThDr. Patrik Maturkanič, Ph.D., CFSsS
administrátor farnosti
Novosedlice, Dubí, Cínovec,
odborný asistent – VŠAPs Terezin

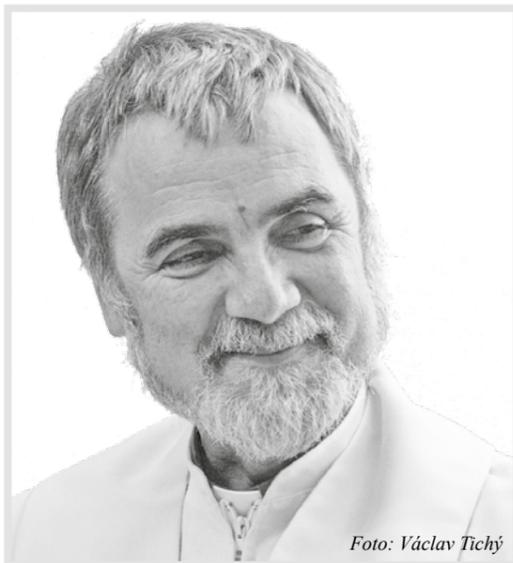

Foto: Václav Tichý

Epifanie Miloše Rabana

O slavnosti Zjevení Páně roku 2011 si bibličtí tři mudrci přibrali na pout z liberecké nemocnice i svého čtvrtého spolubratra doc. Miloše Rabana a odešli s ním do nebeského Betléma. Avšak i přes poněkud předčasnou smrt 62letého otce Miloše jeho přítomnost nevyprchala, protože, jak často říkával, „nebe není někde kdesi tam“. A katolická úcta k „věrným zemřelým“ či svatým je pro toto propojení nebe a země silným argumentem: jsme nenápadně, avšak reálně doprovázeni živými i zemřelými přáteli, kteří nám na životní cestě otevírají oči pro zjevení Boží – epifanii. A právě takový průvodce epifanií byl a je i otec Miloš, živý i zemřelý.

Vzpomínám s vděčností především na poslední dvě léta jeho života, kdy skončil své hektické období děkana na pedagogické fakultě a stal se tam opět řadovým akademickým pracovníkem. V této době mezi lednem 2008 až červencem 2010 se již nic viditelně velkého v Rabanově životě nedělo: Hejnice byly opravené a v plném provozu, univerzita již běžela pod dalším děkanem svým vlastním tempem, nebyly plánovány žádné velké zahraniční cesty. A přesto toto období, ve kterém jsem mohl být téměř denně po boku svého kolegy otce Miloše, docházelo silnému a autentickému „vyjevování božského“. Byla to především Rabanova zbožná všednost plná dětské, nikoliv však dětské víry. Otec Miloš s železnou pravidelností vstával po šesté hodině a okolo sedmé sloužil ve skromném společenství několika spolupracovníků mši svatou u Valdštejnova mariánského oltáře v hejnické bazilice. To je také důvodem, proč právě

tam je dnes jeho pamětní deska. Byly to prosté, ale hluboké mešní liturgie. Docent, který bude za dvě hodiny přednášet na vysoké škole, žádá každé všední ráno ve studeném kostele svého Mistra o požehnání pro svoji konkrétně očekávanou práci: aby byl spravedlivým při zkoušení u státnic, aby se povedla přednáška či nějaké setkání, aby mělo hejnické Mezinárodní centrum duchovní obnovy dobré programy – vždy konkrétně a prostě jako dítě. Sám mi také těsně před smrtí kladl na srdce, abych nikdy nezapomněl, že nejhlubší modlitba je vždy jen ta osobní.

Další momenty božské epifanie nastávaly při sledování přátelství otce Miloše, tolik podobným těm Ježíšovým z evangelií. Nikdy totiž nerozlišoval, kdo je jaké víry či vyznání, ale přátelil se se všemi, kteří jeho nabídku vysloveně neodmítali. Takto si vybudoval dokonce úctu a respekt i u kolegů, kteří dodnes nenávidí náboženství jako takové. A i když si svoji víru v neexistenci jakéhokoliv božského často ponechávají, šli nejenom s úctou na Rabanův pohřeb, ale dodnes o něm hovoří až na řídké výjimky s úctou. Zkrátka bylo ohromující sledovat, jak otec Miloš přistupuje k lidem bez stínu předsudků, náboženského povýšenectví či nenávisti.

Velkými epifaniemi, kdy se okolo otce Miloše započínalo vynořovat božské, bývaly i večerní rozhovory v jeho maličkém hejnickém bytě. Když tam do dnes vidím onu pohovku, konferenční stůlek a dvě skromná křesla, vynořují se mi v nich postavy všech těch, se kterými Miloš vedl do noci vášnivé filosofické, sociologické či teologické diskuse. Věřím, že kdybych se nyní mohl zeptat každého z hostů oněch diskusních večerů, málokdo by řekl, že se účastnil „plácání o ničem“. A i když to občas něčím plácáním začalo, přítel Miloš brzy stočil diskusi na jádro problému, který často odhalil jako spirituální, či dokonce existenciální téma někoho z přítomných.

Opravdu rád tedy vzpomínám na tohoto autenticky zbožného muže a jsem vděčný, že „náhody a náhodičky“, které se mi stále často dějí, provází i jeho přítomnost. Pokud si jeho život chcete se mnou ještě více připomenout, můžete přejít na web Christnetu, kde stále již pět let visí má verze jeho životopisu pod názvem „Nezadržitelny...“ (<http://www.christnet.cz/clanky/4526/nezaraditelnly.url>)

R.D. Michal Podzimek,
soudní vikář litoměřické diecéze

Historické kalendárium LEDEN

150. výročí filipovských událostí spojovaných tradičně se zjevením Panny Marie a uzdravením Marie Magdaleny Kade 13. ledna 1866 byla ve Zdislavě věnována zvláštní pozornost, totéž platí i o pátém výročí úmrtí hejnického duchovního správce P. Miloše Rabana, na něhož v tomto čísle našeho diecézního časopisu vzpomíná P. Michal Podzimek.

Tradičně 11. září se v Třebenicích koná pietní vzpomínková akce připomínající tragické úmrtí kanovníka MUDr. Ladislava Kubička. Již poněkud méně známé jsou okolnosti jeho narození. Otec Ladislav přišel na svět 3. ledna 1926, tedy před 90 lety, a to v Rachově na Podkarpatské Rusi (dnešní Zakarpatské Ukrajině), kam jeho rodiče po vzniku Československa odešli za prací.

Kanovník Tomáš Holoubek se do dějin diecéze zapsal asi nejvíce jako generální vikář v období po návratu biskupa Štěpána Trochty do Litoměřic v roce 1968. Po úmrtí otce kardinála o šest let později se kapitulním vikářem stal Josef Hendrich, Holoubek však nadále zůstal při kurii a působil ve stěžejních funkcích jako kancléř a ekonom. Zemřel náhle před 35 lety 14. ledna 1981 ve věku nedožitých 61 let.

Osobnost 15. litoměřického biskupa Josefa Grosse je poměrně známá. Tento rodák z Přimdy a pozdější arciděkan v Sokolově byl jmenován biskupem v roce 1910. Jeho pozice se zhoršila zvláště po vzniku Československa, neboť bylo dobře známo jeho předchozí proněmecké vystupování. Tyto ostré hrany se mu nakonec podařilo poměrně dobře obrousit, když souhlasil se jmenováním kanovníka Antonína Čecha svěřícím biskupem s působností především pro českou část diecéze. Biskup Gross zemřel 20. ledna 1931, tedy před 85 lety, a o čtyři dny později byl slavnostně pochován do biskupské hrobky na litoměřickém městském hřbitově.

Martin Barus, archivář biskupství

S Radkem Rejškem

Za památnými varhanami kostelů litoměřické diecéze

Naše země není veliká, ale na církevní památky je velmi bohatá. Nepatří sem jen kostely jako stavby, ale samozřejmě též mobiliáře, varhany a zvony. Mapováním a dokumentováním našich památných varhan se u nás zabývá poměrně dost lidí, i odlehlejší oblasti jsou dnes již velmi slušně dokumentačně podchyceny, takže by se mohlo zdát, že učinit nějaký zásadní objev, nad nímž by překvapením vydechla i odborná veřejnost, na území našeho státu není v posledních letech už skoro možné. A přeci jen...

Litoměřická diecéze se vyznačuje, co se varhanářských památek týče, svéráznými specifiky danými především dvojím odsunem obyvatel v příhraničních oblastech (na počátku a na konci 2. světové války) a v západní části pak drastickým přerušením kontinuálního rozvoje díky vzniku doupovského vojenského výcvikového prostoru, který zabral plochu průměrně velkého okresu a zrušil strategicky mimořádně důležitou a prosperující železniční spojnici mezi Karlovarskem, Žateckem a Lounskem – tzv. „Doupovskou dráhu“. Důsledky těchto událostí v menší či větší míře pocituje snad každý vikariát diecéze, možná jen s výjimkou středočeských oblastí. Ale díky tomu zde čas od času lze narazit na překvapení v podobě téměř zapomenutých památek přesunutých z jiných míst. Prvním takovým velkým překvapením byl pro mě „objev“ prakticky neznámých krásných barokních varhan v Hlavici v Českého Dubu a v posledních dnech pak mimořádně cenný barokní nástroj na kůru kostela sv. Petra a Pavla v Růžové u Děčína. Pamatuji si, jak jsem se před mnoha lety, ještě jako student gymnázia – tedy v 70. letech minulého století – zúčastnil diskuse o odkazu varhanáře Kannhäusera, který byl pro varhanářské nadšence tehdy opředěn mýty a legendami tak, že jeho jméno působilo téměř magicky a setkání s jakýmkoliv jeho nástrojem bylo kladeno téměř na úroveň objevu zlatého grálu... Během této diskuse byla neustále skloňována tři jména – Kašperské Hory, Horšovský Týn a „jakési“ Zahořany (tehdy pro mě „kdesi“ u Litoměřic). Kannhäuserovy nástroje v Kašperských Ho-

rách a Horšovském Týně jsou dnes mezi odbornou veřejností známé. Ale čas plynul, a já postupně zapomněl jak na onu diskusi, tak na ony „jakési“ Zahořany.

K oživení této vzpomínky došlo až ve chvíli, kdy mě správce kostelů v obvodu farnosti Srbská Kamenice kontaktoval s tím, že by potřeboval prohlédnout velmi staré barokní varhany na kůru kostela sv. Petra a Pavla v Růžové, které sem byly přemístěny ze Zahořan u Litoměřic. V tuto chvíli jsem velmi zbystřil. Na můj dotaz, zda jde o zapomenutý Kannhäuserův nástroj, mi přišla kladná odpověď. Neváhal jsem a vydal jsem se do Růžové.

Varhany to jsou opravdu pěkné a navzdory velmi pohnutému osudu je lze považovat za zachráněné. Doslova v poslední chvíli byly přemístěny z opuštěného kostela, který se díky odlehlosti místa prakticky nepetržité stával terčem nájezdů zlodějů a vandalů. Nádherný kostel se zvonící na nápadně vyvýšenině nad obcí Křešice u Litoměřic (ano, to jsou ty Křešice, které dostávají pořádně zabrat při každé větší povodni) je dnes již prakticky vybrakovaný a torzo vzácných varhan bylo asi tím posledním, co šlo zachránit. Nové místo se našlo na kůru překrásně opraveného barokního kostela v Růžové. Růžová se nachází v krásné lesnaté krajině v kopcích nad Děčínem a opravený farní kostel sv. Petra a Pavla je místem vskutku důstojným a odpovídajícím významu této mimořádně cenné varhanářské památky. Franz Dominik Kannhäuser postavil tyto varhany pro kostel v Zahořanech

u Litoměřic v roce 1712 a v roce 1796 je rozšířil o pozitiv v zábradlí Ambrož Tauchmann ze Štětí, který byl jedním z nejmladších pokračovatelů slavné vrchlabské varhanářské dynastie. Během 2. světové války došlo ke statickému narušení zahořanského kostela a tato skutečnost se později ukázala být vítanou záminkou pro jeho úplné uzavření a následné nekontrolované drancování. Skoro lze považovat za zázrak, že silně poškozené a značně rozkradené Kannhäuserovy varhany zde přežily v restaurovatelném stavu až do transferu v roce 1999. Dnes patří k nejzajímavějším a nejcenějším barokním varhanářským památkám na území litoměřické diecéze.

Radek Rejšek,
diecézní organolog a kampanolog
(s použitím materiálů
MUDr. Tomáše Horáka)

Varhany farního kostela sv. Petra a Pavla v Růžové u Děčína

Krátké zprávy z diecéze

Příběh jednoho betléma

Farnost Horní Police jsme představovali nedávno. Dnes bych ráda popsala, jak vznikl zdejší nepřehlédnutelný betlém, který se v době vánoční stává místem, kvůli kterému sem přicházejí místní lidé i příjíždějí přespolní. Otcem této myšlenky je P. Stanislav Příbyl, který zdejší farnost spravuje. Právě na něj se vloni obrátila paní Hana Berková, která se nabídla, že by opravila křížovou cestu v ambitech. Otec Stanislav odpověděl, ať raději udělá betlém. Paní Hana je starší dáma, ale pobýváte-li s ní, rozhodně nevnímáte její věk. Stále se směje a každé její vyprávění je přerušováno smíchem. Vyzařuje z ní pozitivní energie. S tou se ujala myšlenky P. Příbyla a rozhodla se, že vytvoří betlém veliký. Vždyť v ambitech poutního kostela Navštívení Panny Marie je místa dost. Paní Hana je vyučená řezbářka a vždy ráda a dobře malovala. Pracovala ale se starožitnostmi a tuto svou uměleckou hříbnu nerozvíjela. Když ale přišla do Horní Police, nastal obrat. Ožila a znovu se pustila do tvorby.

S výrobou betléma začala vloni. Pro svůj věk už nemůže pracovat s dlátem a palicí, takže se rozhodla, že jej vytvoří z prken, která spojí latěmi. Zašla na místní pilu, kterou ve Valtěvicích provozují manželé Bláhovi. Když řekla, na co dřevo potřebuje, dostala vše zadarmo, protože „je to přece pro kostel“. Prkna musela pospojovat, nakreslit na ně obrysy postav, poté je znova rozebrat a na cirkulární pile obrysy vyřezat. Uvážíme-li, že postavy měří kolem 160 cm stejně jako paní Hana, je jisté, že v této fázi potřebovala pomoc. Tu poskytl pan Luboš Šulc, který

nejen vyřezal postavy, ale vytvořil i stáj a pomohl loni i letos betlém stavět. V minulém roce pracovala na betlému čtvrt roku, protože během práce onemocněla černým kašlem. Prkna se po vyřezání musela opět pospojovat. Poté napačkovat (natřít podkladovou barvou) a omalovat. V loňském roce stál betlém v ambitech od 20. 12. do svátku Tří králů a během této doby bylo do pokladničky vhozeno přes devět tisíc korun. Už tehdy se paní Hana rozhodla, že své dílo rozšíří. Chtěla přidělat scénu Vražední neviňátek a scénu Útěk do Egypta, protože od počátku uvažovala o triptychu. Proto začala se svou prací již v srpnu 2015 a celé tři měsíce pracovala každý den, dokonce jim přítel pan Šulc docházel v té době do hostince pro obědy, aby se nemusela vařením vytrhávat z práce a mohla soustředěně pracovat. Nejdříve dokončila obraz matek se zavražděnými dětmi a pustila se do zobrazení dítěte, které přežilo a vojáka v římské zbroji. Následovala práce na Útěku do Egypta. Poslední postavu a to postavu zdejší farní sestry Mařenky, dokončila paní Hana den před instalací, tedy 19. 12. 2015. Zahalené postavy, které měly být následujícího dne posvěceny, zde společně stavělo několik lidí včetně paní Berkové a pana Šulce dvanáct hodin v nevládném počasí. Instalaci provázely problémy s elektrickým proudem. Zde paní Hana prochladla a dodnes se zcela neuzdravila, vánoční svátky strávila v teplotách na lůžku. Když byly dalšího dne postavy po mši svaté odhaleny a posvěceny, všichni se s úsměvem a zadostiučiněním dívali zvláště na postavu „jejich“ Mařenky, která klečí před narozeným Spasitelem se sepjatými rukama a rozzářeným úsměvem. Podoba této farní sestry je velmi věrná a paní Hana i všichni zdejší mají za to, že Mařenka do betléma patří. Vždyť každý, kdo se s touto osůbkou, která ne zdejší faře slouží přes padesát let, setká, je odzbrojen jejím úsměvem. Jako by jen svou přítomností přiváděla lidi kolem sebe k Bohu. Možná

je to právě Narození, co Mařence působí neutuchající radost. A tak klečí se sepjatými rukama v hornopolickém betlémě a zářivě se usmívá na narozeného Krista, kterého chová na klíně Panny Marie.

Všechny části monumentálního betlému jsou rozpořbované: oslík a volak pokyvují hlavami, Josef zvedá poutnickou hůl. A zeptáme-li se paní Hany Berkové na její plány na příští rok, odpoví, že bude-li zdravá a dá-li Bůh, ráda by ztvárnila Zvěstování Panny Marie. Takže se už teď můžeme těšit na cestu do betléma na kopec na poutní místo v Horní Polici o příštích vánocích, dá-li Bůh.

Zuzana Adamová

Otevření Svaté brány v Jablonném

Dne 27. prosince jsme se jako mnozí další poutníci vydali do Jablonného v Podještědí, kde měl před mší svatou otevřít otec biskup Jan Baxant třetí Bránu milosrdenství v litoměřické diecézi. Na tuto mimořádnou událost do baziliky svatého Vavřince a svaté Zdislavy připutovalo množství věřících, kteří chtěli být svědky události, která se možná už nebude opakovat. Slavnost začínala v deset hodin ráno v ambitech kláštera dominikánů při bazilice. Otec biskup zde nejdříve přivítal poutníky a zdůraznil, že všichni tvoříme jednu rodinu, v níž si jednotliví členové musí pomáhat a vzájemně se podporovat. Vyzdvihl jedinečnost této slavnosti a promluvil o tom, že čtyři Svaté brány milostí jsou rozesety po naší diecézi tak, aby věřící, kteří budou letos k těmto branám putovat, nemuseli konat příliš dlouhou cestu. V doprovodu P. Pavla Eduarda Mayera, tří dalších kněží, jáhnů a ministrantů vyšel otec biskup před baziliku a věřící šli průvodem za ním. Před vyzdobenou Svatou branou se průvod zastavil a otec biskup po krátké modlitbě zaklepal svojí berlou na železnou bránu. Poté vešel celý průvod touto Svatou branou do baziliky a začala mše svatá. Protože se tuto neděli slavil svátek svaté rodiny, hovořil otec

biskup především o tom, jak je pro nás dobré, že nejsme sami a že se máme s kým podělit o své starosti i radosti. Zdůraznil také, že naše země není pohanská, jak někdy můžeme slyšet. Vždyť ji svým životem posvětilo tolik lidí, kteří nemysleli na sebe a své výhody a protože měli milosrdné srdce, žili pro své bližní a pomáhali jim. Zvláště naše litoměřická diecéze je poseta kostely, kaplemi a božími mukami. My všichni bychom se měli snažit mít milosrdné srdce, protože jinak nemůžeme Bránu milosrdenství otevřít. Ke konci kázání vyzval otec biskup všechny manžele, aby přišli i s dětmi k oltáři. Prostor před oltářem se zcela zaplnil a manželé obnovili své sliby a závazky. Po polibku se rozešli na svá místa.

Celá mše svatá i se slavností trvala asi dvě hodiny. Nakonec se otec biskup srdečně rozloučil a požehnal věřícím.

Už na začátku slavnosti jsem si všimla rodiny se třemi malými dětmi, dědečkem a babičkou. Po mši svaté jsem je poprosila o pár slov a o to, zda bych je směla u Brány milosrdenství vyfotit. Oslovená maminka rodiny se jmenovala Zdislava. Vaničkoví se do Jablonného vydávají jednou ročně, obvykle na pouť v květnu, ale chtěli zde zažít právě tuto neopakovatelnou událost a přijeli z Prahy teď v době vánoční. Mše svatá i celá slavnost se jim velice líbila, jen pro Bartoloměje, Johanku a Kamilku to bylo trochu dlouhé.

Po mši svaté se někteří poutníci také fotili u Svaté brány, někteří se vydali na zpáteční cestu a někteří si ještě popovídali v některém ze zdejších hostinců nad čajem či polévkou. Všichni jsme se ale cítili obdarováni a byli jsme rádi, že jsme cestu do Jablonného podnikli.

Zuzana Adamová

Biskupský pivovar byl slavnostně otevřen

Minipivovar s restaurací, který byl v loňském roce vybudován v části objektu Diecézního domu kardinála Trochty v Litoměřicích, byl v úterý 5. ledna 2016 slavnostně otevřen. Jeho prostory požehnal litoměřický biskup Jan Baxant. Pozvaní hosté tak mohli ochutnat první pivo, které zde bylo uvařeno koncem listopadu a v průběhu následujícího měsíce uzrálo. Byl jím dvanáctistupňový Štěpán a jedenáctistupňový Děkan. Slavnost byla vyvrcholením jednorozční práce mnoha lidí, kteří se na přípravě a realizaci tohoto projektu podíleli.

Mons. Baxant mj. řekl, že se projektem rodí něco, co by mělo dávat užitek a posloužit provozu církve. Přírodním přitom nově vybudovaný pivovar k narozenému dítěti, které se postupně staví na vlastní nohy, aby pak zpětně mohlo zajistit ty, kteří ho přivedli na svět. A jako symbol požehnání zapsal na vstupní dveře tříkrálové znamení.

Biskupský pivovar U sv. Štěpána v Litoměřicích je provozován společností Ke stolu, s.r.o., která je z poloviny vlastněna společností In Principio, s.r.o., jejímž stoprocentním majitelem je Biskupství litoměřické. Nachází se v prostorách bývalého kněžského semináře, nyní Diecézního domu kardinála Trochty, v ulici Komenského 4. Doplňit má nabídku ubytovacích služeb Hostelu U sv. Štěpána, které jsou zde úspěšně provozovány už šest let. Vařit se tu budou piva plzeňského typu, spodně kvašená. Podle poptávky – nealkoholická i vícestupňová. Celková kapacita výroby může dosáhnout až tisíce hektolitrů ročně, v prvním roce je odhadována na jednu třetinu. Restaurace s pivnicí má kapacitu 120 míst. V nabídce jsou teplá jídla po celý týden, v pivnici ze samovýčepů si může každý konzument pivo sám načepovat.

Prostory restaurace byly zrekonstruovány a technologické vybavení pořízeno jako investice z prostředků finanční náhrady za majetek, který nemůže nebo z různých důvodů nebude vrácen podle zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi. Podle slov Richarda Kirbse, jednatele společnosti, kterou založilo biskupství a která bude minipivovar provozovat, se jedná o částku přibližně ve výši 20 mil. Kč.

Jak uvedl generální vikář P. Stanislav Příbyl, po splacení nákladů se tento projekt stane jedním ze zdrojů financování provozu litoměřické diecéze. Zdůraznil, že finanční prostředky, které církev dostala v rámci majetkového vyrovnání, poslouží tomu, aby se církev mohla postavit na vlastní nohy a jako instituce mohla být prospěšná společnosti a pomáhat lidem, kteří budou její službu potřebovat.

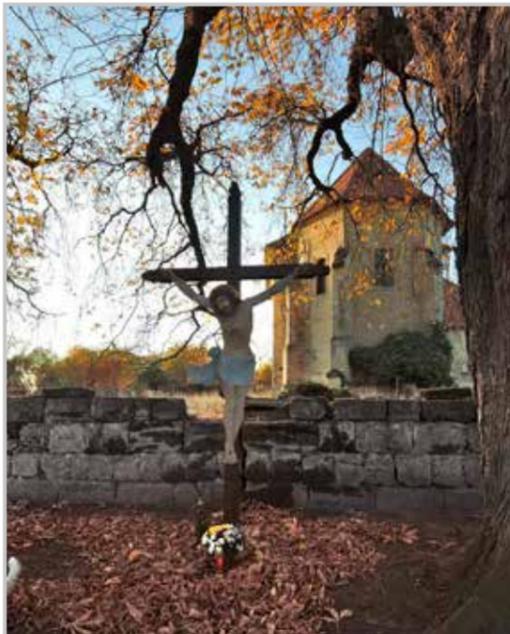
Závěrem poděkoval všem, kteří se na přípravě a realizaci projektu podíleli – zaměstnancům Biskupství litoměřického, projektantům, dodavatelským firmám, úřadům, přes které byly vyřizovány potřebné formality, a také zdejšímu sládkovi, jehož role je v novém pivovaru nyní tou nejdůležitější.

K návštěvě pivovaru zveme!

Jana Michálková

Hvězda Betlémská znovu nad Bořejovem

Advent, betlémy, Vánoce, koledy. To, čemu tak rádi říkáme „betlémská krajina“ (půvabná zmenšenina podhorské krajiny, kterou známe z českých lidových betlémů), můžeme obdivovat v mnoha koutech naší litoměřické diecéze. V Jizerských,

Lužických i Krušných horách, ale kupodivu i tam, kde bychom ji možná ani nečekali. Na pomezí Kokořínska a Podbezděží, v Máchově kraji.

I letos, už po třinácté, jsme na betlémské světlo čekali v předvečer Štědrého dne v maličké obci Bořejov nedaleko Doks a Dubé. Zatímco jsme postávali pod věží barokního kostelíčka a vyhlíželi oheň, který měl za námi doputovat až ze Svaté země, mohli jsme obdivovat řadu památkově ceněných chalup pod kostelem, starobytlou roubenou barokní farou, louky plné chovných koní. Nepřehlédnutelná silueta Bezdězu v dál-

ce skrývá ve svých dlaních jeden z hlavních svatostánků patřící do naší farnosti Bělá pod Bezdězem, a to původně románský kostel sv. Jiljí.

Tak jako loni a předloni, i letos jsme museli myslet i na faráře spjatého s tímto místem a touto farností. Na vzácného kněze Jana Nepomuka Jiříště, který nás před dvěma lety (právě v čase adventu, jen několik dní před Vánoci roku 2013) opustil. Byl to on, kdo vzkřísil kostel svatého Jakuba v Bořejově (který byl v 90. letech dvakrát vykradený!) a spolu s několika přáteli a příznivci sakrálních památek Českolipska a Kokořínska stál v roce 2003 u zrodu tradice bořejovských jakubských poutí, květných nedělí či „betlémského světla“ a také koncertů vážné hudby, akcí, které se kromě mší svatých v tomto kostele konají.

Úplně novou tradicí, související s rozdávaním betlémského světla v Bořejově, se stává zpěv koled. Ovšem nikoli v dětském provedení, jak jsme většinou zvyklí, ale překvapivě realizovaný sborem naprosto neškolených, o to však dojemnějších mužských hlasů. „Příležitostní Podhousečtí Pěvci“ – tak si říká zhruba patnáct obyvatel blízkých obcí Blatce a Houska mužského pohlaví nejrůznějšího věku (z půlky místních, z půlky chalupářů), kteří již potřeťi secvičili pod vedením zkušeného pana Mazáčka, dirigenta Komorního orchestru Dvořákova kraje, malou řadu vánočních písní.

V kostelíku ozářeném stovkou svíců zasazených v dřevěných svícnech, které (stejně jako malý lidový betlém) pořídil pro kostel jáhen Luděk Théra, po úvodním slově téhož duchovního, věnovaném vánočnímu poselství, letos zazněla i tak náročná píseň, jako je latinská „Adeste fideles“ J. F. Wadeho. Kostel do posledního místa obsazený věřícími z farností Okna, Bezděz a Ždírec, stejně jako nespočetem chalupářů z Blatců a Housky se opět podařilo naplnit směsí radosti a dojetí, jaká k předvánočnímu očekávání zrození našeho Pána bezpochyby odedávna patří.

Irena Gosmanová, Bořejov

Silvestr v Příchovicích

Na sto padesát mladých lidí z České republiky i ze sousedního Slovenska se setkala v závěru roku v příchovickém centru mládeže Křížovatka, aby společně prožili silvestr. Program byl opravdu bohatý na hry, vycházky

a ošizen nezůstal ani rozvoj duchovního života v podobě témat, modliteb, mší, zpovědí či duchovních rozhovorů. Každý si tedy přišel na své a rozhodně se nikdo nenučil. V předvečer svatého Silvestra se vydali na pouť k živému Betlému, kde se zpíváním koled oslavilo narození Ježíška a každý mohl tuto pouť na někoho obětovat. Samotný silvestr už probíhal v duchu příprav na večer.

Mladí se rozdělili do pracovních skupinek. Na výběr byla výzdoba sálu, vyrábění upomínkových předmětů, příprava občerstvení na večer nebo své síly mohli vložit do přípravy mše svaté a muzikanti našli své uplatnění v hudbě. Během celého dne byla také možnost svátosti smíření v kostele, kde také byla vystavena Nejsvětější svátost. Po slavnostní mši svaté následovala večere a v půl osmé konečně vypukl večerní program. O zábavu se postaraly nejen scénky a hudební vystoupení, které si připravili sami účastníci, ale také režie, jež mladým předala poselství o Božím milosrdenství. Toto téma nás provázelo po celou dobu trvání akce, a i nadále nás bude provázet po celý rok. Před půlnocí ještě proběhlo sdílení zkušeností a zážitků mladých lidí s Bohem z roku 2015, a poté jsme se již ztišili k modlitbě.

Kouzelný okamžik pak nastal přesně o půlnoci, kdy si všichni účastníci zapálili svíčku na znamení šíření světla do světa a zazpívali „Bože, chválíme Tebe“. Následovala přání do nového roku, pohoštění a v kostele poděkování Bohu za uplynulý rok. Do brzkého rána se slavilo tancem, zpěvem, rozhovory, zkrátka každý jak chtěl. Na Nový rok po mši svaté se většina účastníků rozjela zpátky do svých domovů. Mladí byli nadšení a z akce si odnesli mnoho hlubokých, nejen duchovních zážitků.

Marie Barkmanová

O kříži na náměstí v Krupce informuje nový panel

Mariánské náměstí v Krupce-Bohosudově je sice správním centrem města se sídlem místní radnice, ale pozornost návštěvníků náměstí zcela jistě upoutá také velký dřevěný kříž, který stojí uprostřed křížovatky před poutní bazilikou Panny Marie Sedmibolestné. Jeho historii a význam popisuje nový informační panel, který stojí od začátku nového roku 2016 u obvodových stěn ambítu vedle dalších tabulí s turistickými zajímavostmi.

„Nejen turisté, ale také místní lidé občas neznají smysl umístění tohoto největšího křesťanského symbolu právě na krupském centrálním náměstí. Tato skutečnost nás přivedla k myšlence, aby byl v blízkosti kříže instalován informační panel, který by zájemce informoval o jeho minulosti a důvodu, proč byl vztyčen zrovna

v Bohosudově. Jeho existence je totiž bytostně spjatá s historií našeho města,“ řekl k instalaci informačního panelu o poutním kříži tajemník krupského městského úřadu František Růžička.

Na jaké události tedy velký dřevěný kříž odkazuje? Původní pomník se sochou ukřižovaného Ježíše Krista byl v Bohosudově na Horním nebo také Kostelním náměstí umístěn v 18. století. Symbolizoval vznik poutní tradice, který je datován do 15. století k bitvě Na Běhání u Ústí nad Labem, odkud prchalo poražené křížácké vojsko. V místech dnešního centra města byli rytíři dopadeni husitskými válečníky, kteří jich zde

tři sta pobili. K uctění památky padlých křížáků se koná již od konce 15. století mše, na kterou každoročně do baziliky Panny Marie Sedmibolestné putují jejich krajané ze saské Lužice.

„Po skončení 2. světové války se dostali k vládě komunisté, kteří podporovali zrušení církevní správy bohosudovského jezuitského areálu. V dubnu roku 1950 bylo biskupské gymnázium zlikvidováno a z kláštera a koleje se stal internační tábor pro řeholníky. V roce 1953 převzala komplex Československá armáda a ve stejném roce byl zbourán a odstraněn také pomník se sochou ukřižovaného Ježíše Krista,“ uvedla k historii pomníku krupská historička Nikola Flaková.

Silvestrovský výstup na horu

Vždy poslední den roku vyráží již tradičně několik rodin farníků přehlédnout z vrcholu Malého Bezdězu Máchův kraj pozvolna se nořící do posledních výdechů odcházejícího roku.

I letos jsme vyrazili po mši svaté z kostela sv. Jiljí v obci Bezděz posílení závěrečným požehnáním, sklenkou svařeného vína nebo čaje a občerstvení vyhlášenými domácími brambůrkami pana Hampla, bodrého bezdězského kostelníka.

Cesta k vrcholu je úzká, strmá a kamenitá, vždy tedy někoho napadne poznamenat, že málo je těch, kteří po ní krácejí, a tak je o důvod víc dosáhnout cíle. Sluníčko, jehož paprsky jsme už na vrcholu nezastihli, dává prostor úvaze, co všechno jsme v tom starém roce propáslí. Ale zítra, až se probudíme do unaveného ticha posilvestrovského rána, zazáří nám novou nadějí nevyčtených předsevzetí – třeba uchopit některé Ježíšovo podobenství a přiklonit se k milosrdenství...

Vojtěch Král

Oblastní charita Most
Cena Roma Spirit pro pracovníci Charity

Desátého prosince se již tradičně udělovaly ceny Roma Spirit. Během slavnostního večera v Pražské křižovatce byla hlavní cena v kategorii Osobnost roku udělena zaměstnankyni Oblastní charity Most Mgr. Daniele Cincibusové. Tuto cenu jí osobně předal velvyslanec Spolkové republiky Německo Dr. Arndt Freiherr Freytag von Loringhoven.

Paní Daniela s ředitelkou OCH Most Evou Čenkovičovou

Velkým zlomem na její cestě životem se stala paradoxně špatná zpráva. Paní Daniela se dozvěděla, že nemůže mít vlastní děti, a tak se rozhodla odstěhovat do SOS dětské vesničky ve Chvalčově u Bystřice pod Hostýnem a vzala si do péstounské péče sedm dětí – všechny romského původu. Po pěti letech, tedy v roce 1983, se provdala za MUDr. Petra Brázdu a společně adoptovali ještě tříměsíčního chlapečka. Při péči o početnou rodinu si paní Cincibusová zvládla doplnit vzdělání a vystudovala speciální pedagogiku na olomoucké univerzitě.

Pak však přišla životní rána, za dodnes nevyjasněných okolností zemřel její manžel. Kvůli dětem překonala i tuto ránu. O dva roky se její rodina rozrostla ještě o jednoho

Předvánoční večer v Lovosicích

chlapce – mentálně postiženého. Dostal šanci vyrůstat v rodině a nebýt v ústavu sociální péče, kam ho chtěli sociální pracovníci zařadit.

V roce 1996 se provdala za vdovce, pana Josefa Cincibuse, který vychovával kromě šesti vlastních dětí také sedm romských v péstounské péči.

Jak děti postupně dospívaly, začala Daniela pracovat jako pedagožka ve zvláštní škole. Její angažovanost ve prospěch romských dětí ji však stála pracovní místo ve škole. S tím se pojily finanční problémy a následně po osamostatnění i manželových dětí se rozpadlo i druhé manželství. Na život však nezanevřela – po čase se odstěhovala za kamarádkou do Mimoně a zde se její cesta spojila s Oblastní charitou Most, která ji zaměstnala jako sociální pracovníci v Nizkoprahovém zařízení pro děti a mládež v Ralsku-Náhlově. Opět se začala angažovat ve prospěch romských dětí. Velký důraz klade na vzdělání dětí v této vyloučené lokalitě. Ve spolupráci s jejími kolegy se podařilo neobvyklý úspěch: v posledních dvou letech všichni devátáci z Náhlova pokračují ve studiu na učilištích či středních školách.

Paní Daniele Cincibusové velmi gratulujeme k udělení ceny Roma Spirit a přejeme mnoho úspěchů v dalším životě. Přejeme jí také, aby si uchovala svůj životní optimismus a celý život přijímala jako Boží dar, protože právě víra v Boha jí pomáhala překonat nejobtížnější okamžiky života.

Vedení Oblastní charity Most

Pomoc od německých sousedů

Oblastní charita Most obdržela v prosinci velký vánoční dar od Německého červeného kříže Bautzen. Jedná se o třináctileté úspěšné přeshraniční partnerství, které za dobu trvání nabídlo cenné zkušenosti, odborné exkurze i vybavení pro mnohá sociální zařízení mostecké Charity.

Mimo to se tyto partneři v minulosti zasloužili i o vybavení mostecké nemocnice velkým množstvím polohovacích lůžek a nočních stolků. Pro Osek si jejich přízeň získal někdejší starosta Miroslav Kulhan, jemuž pomáhal při zavádění sociálních služeb města a daroval pak vybavení do azylového domu i do centra Rodina v tísní. Na pana Kulhana rádi vzpomínají dodnes.

Oblastní charitu tentokrát navštívil v doprovodu dalších pěti spolupracovníků pan Gert-Rainer Lachmann, někdejší zástupce ředitele Okresního svazu Německého červeného kříže Bautzen, a společně objemný náklad vložili.

Po přivítání a krátkém jednání v Mostě bylo první zastavení v azylovém domě v Duchcově, kde přátelé darovali pračku a sušičku prádla. Po přátelských rozhovorech a výměně zkušeností následovala prohlídka zařízení. Pokračováno bylo do Oseka, kde

po prohlídce tamního azylového domu, který partneři před lety pomáhali uvádět do provozu, vyjádřili uznání, jak je dům dobře zaveden. V centru Rodina v tísní bylo pak do klubové místnosti vyloženo dámské, pánské a dětské ošacení, obuv, tašky, prošívání deky, ložní prádlo, bytové textil, sady nádobí, kuchyňské náčiní a mnoho dalšího. Po roztřídění budou věci sloužit všem zařízením mostecké Charity, jakož i jejím klientům, kteří potřebují pomoc.

Za humanitárním darem stojí ale především pěkné, neformální přátelské vztahy, které se z partnerství během let vyvinuly. Dle vyjádření našich přátel se na tomto daru pro mosteckou Charitu dobrovolně a iniciativně podílela celá řada místních skupin Německého červeného kříže, pletářský spolek, dětské zařízení, vedení lékárny a mnoho jednotlivců z oblasti Horního Lužicka.

Brigita Janovská

Koncem prosince 2015 přijela do Mostu čtveřice potomků odsunutých německých rodáků. Všichni přicestovali z Bavorska. Za jejich návštěvou stál rodokmen, který skládá Michael Engelhardt z Würzburgu, a kromě Engelhardta přijeli také Helmut Baaser z Würzburgu a manželé Margarita a Günter Baaser z města Steinwiesen.

Vánoční pečení perníčků v Kamenici

Michael Engelhardt se totiž dobádal zjištění, že jedna celá příbuzenská větev rodiny Baaser pochází z města Brūx, nyní Most. K velké radosti početného příbuzenstva v Německu se ukázalo, že v jednom z mosteckých penzionů pro seniory dosud žije jejich prateta Helga Englichová, rozená Baaser, takže byly nově navázány generační rodinné vztahy.

Němečtí hosté se během dvoudenního pobytu v Mostě seznámili také s historií a současností města i regionu a navštívili expozici v Mezinárodním památníku obětem II. světové války, která je velmi zaujala. Svůj pobyt ukončili účastí na vánočním

koncertu Rybovy mše vánoční v přesu-nutém děkanském kostele Nanebevstí Panny Marie.

Štědrovečerní večeře v České Kamenici

Ve městě, kde mají po předcích své kořeny, se jim líbilo, a tak na jaře 2016 plánují, že přijedou zas a tentokrát ve větším počtu.

S nalezením pratety i celou organizaci akce pomohla právě Oblastní charita Most.

Brigita Janovská

Farní charita Lovosice

Předštědrovečerní večeře

V období krátce před Štědrým dnem, v době překypující úchvatnou vánoční atmosférou uspořádala Farní charita Lovosice pro maminky a jejich děti žijící v Azylovém domě pro ženy a matky s dětmi v Lovosicích „předštědrovečerní“ večeři. Celý den se nesl v duchu Vánoc a vánočních příprav a vyvrcholil u svátečně vyzdobené tabule v nádherném sále „staré radnice“ v Lovosicích. Po tradiční vánoční večeři jsme si zpestřili večer zpíváním vánočních koled a vánočními tradicemi – děti nadšeně pouštěly lodičky z ořechových skořápek, hledaly hvězdičky v jablíčku a házely botou. Jejich oči však nedočkavě okukovaly vánoční stromeček a s napětím vyhlížely Ježíška za okny. Přála bych vám všem vidět jejich zářící nadšené pohledy, když zazvonil zvonek. Děti vběhly do místnosti osvětlené jen prskavkami v rukou pracovníků Farní charity Lovosice a spatřily krásně zabalené dárky pod stromečkem. Ještě nadšenější byly při rozbalování dárků, splnily se jim totiž jejich sny a tajná přání. Večer byl plný radosti, veselí, smíchu a děkovných pohledů maminek. Může se to zdát jako ořepaná fráze, ale pro pracovníky Farní charity Lovosice bylo

šťastí dětí a vděčnost maminek velkým vánočním darem. Za sebe musím říci, že tohle byl jeden z okamžiků, který mi ukazuje smysl a podstatu mé práce.

Slavnostní večeře Azylového domu pro ženy a matky s dětmi v Lovosicích se zúčastnili i vážení hosté Farní charity Lovosice. Z Diecézní charity Litoměřice nás potil svou přítomností pan Bc. Roman Striženeč, realizátorka sbírky na podporu azylového domu Bc. Lenka Jaremová a v neposlední řadě Iva Kubelková, která Azylový dům pro ženy a matky s dětmi v Lovosicích podporuje již řadu let.

Tento večer bychom pro děti a jejich maminky nemohli uspořádat bez štědré pomoci Nadace Terezy Maxové dětem, která díky svým dárcům vyslyšela „dopisy Ježíškovi“ a zajistila bohatou nadílku dětem i jejich maminkám.

Velké díky patří paní Bc. Lence Jaremové a panu Marku Thiememu, kteří uspořádali již III. ročník sbírky na podporu Azylového domu pro ženy a matky s dětmi v Lovosicích, díky čemuž se děti a maminky radují z hraček, oblečení, kosmetiky a dalších drobností, které je čekaly pod vánočním stromkem.

Radost lovosických dětí z dárků byla obrovská

Tento den byl podpořen také Základní školou Antonína Baráka v Lovosicích a Dnem dobra Středního pedagogického gymnázia v Ústí nad Labem, kde studenti z vlastní iniciativy zrealizovali materiální i finanční sbírku, za získané peníze nakoupili pro maminky a děti základní potraviny a nezbytnou drogerii a osobně tyto dary přivezli do azylového domu.

Tímto bych chtěla velice poděkovat všem dárcům a sponzorům, kteří

pomohli zrealizovat vánoční večeři, pracovníkům Farní charity Lovosice za jejich úsilí při její přípravě a všem hostům, kteří si v předvánočním shonu našli čas a užíli si tuhle vzácnou chvíli pohody s maminkami a dětmi z azylového domu.

Eva Horáková, vedoucí ambulantních a pobytových služeb FCH Lovosice

Oblastní charita Česká Kamenice

Návštěva svatého Mikuláše

Také v českokamenické charitě měli prosinec plný milých společenských událostí. První byla návštěva sv. Mikuláše, a to s doprovodem andělským i čertovským. Možná i díky blízkému se Roku milosrdenství čerti odešli s nepořízenou a všichni byli odměněni něčím drobným k zakousnutí. Do Kamenice tentokrát zavítali i klienti kamenické charity z Ústí nad Labem, kde má Charita službu Chráněného bydlení a Podpory samostatného bydlení.

Radujeme se z narození Vykupitele

Radost z narození Vykupitele neminula ani českokamenickou charitu. Přípravy na Štědrý den byly velkolepé. Peklo se cukroví, smažily řízky, krájely brambory na salát a neopomněla se ani vánoční výzdoba. Nemalou radost jistě měli všichni zúčastnění z toho, že veškeré cukroví a chlebičky si připravili sami v rámci sociálně terapeutických dílen, které byly po celou dobu adventu převážně kuchařské a pekařské. Sváteční dny několik uživatelů charitních služeb prožilo se svými rodinami, z čehož měli jistě velkou radost. Dárky pro klienty byly letos výhradně potravinového rázu, a tak pod stromečkem našli množství dobrot a gastronomických pochoutek.

Michal Giacintov, OCH Česká Kamenice

Foto: archivy charit litoměřické diecéze

Na pečení vánočního cukroví se v České Kamenici podílel každý

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY

On-line knihkupectví: www.paulinky.cz
Objednávky: objednavky@paulinky.cz
Jungmannovo náměstí 18
110 00 Praha 1
Tel.: 224 818 757

Ivančič Tomislav

Vezmi svůj kříž a následuj mě

Setkání s Ježíšem na křížové cestě
Tato křížová cesta má věst k „naslouchání skrze modlitbu“. Autorovy reflexe k jednotlivým zastavením křížové cesty vypovídají o jeho bohatých zkušenostech s lidským utrpením. Přivádí čtenáře k tomu, že přijetí kříže znamená jít cestou bolesti a smutku, ale že „přijetí utrpení, bolesti, smrti, nemoci a hříchu je cestou osvobození od utrpení, nemoci a zla“. Druhé vydání dlouhodobě žádané a oblíbené modlitby křížové cesty.

Brož., barevné, 40 str., 69 Kč

Mariusz Krawiec SSP

Křížová cesta za duchovní uzdravení

Tato křížová cesta je pojata jako modlitba za uzdravení. Každé zastavení obsahuje zamýšlení a prosbu za uzdravující milost pro jednotlivé oblasti naší duše i našeho těla. Spasitel může vstoupit do událostí a situací, které mu předložíme a do kterých ho pozveme, včetně těch z minulosti. Jde jen o to, abychom uvěřili v jeho uzdravující moc a úplně se mu odevzdali. Křížová cesta je doplněna dalšími modlitbami (Litanie k drahocenné Krvi Ježíšově, modlitba za ochranu drahocenné Krve Ježíšovy)

a vysvětlením, co znamená milost duchovního uzdravení.

Brož., barevné, 64 str., 69 Kč

Papež František

Laudato si'

Encyklika, jejímž klíčovým tématem je otázka: Jaký svět chceme zanechat těm, kteří přijdou po nás? Podle papeže Františka však tuto otázku nelze řešit izolovaně, pouze v rámci životního prostředí. Musíme se ptát, co je smyslem života na Zemi, jaké jsou hodnoty a základy společenského života, co je cílem naší práce a veškerého našeho úsilí...

Brož., 160 str., 89 Kč

Vstanu a půjdu k svému Otci

Svatost smíření a příprava na ni.
Skládací modlitební leporelo, 8 Kč

Růženc Panny Marie, Matky milosrdenství

Skládací modlitební leporelo, 10 Kč

Modlitba papeže Františka pro Svátý rok milosrdenství

Záložka, oboustranná, 5 Kč
Ke Svátému roku milosrdenství nabízíme v různých formátech obrázků milosrdného Ježíše: Obrázek (3 Kč) nebo záložka (4 Kč) s textem Korunky k Božimu milosrdenství. Pohled (5 Kč) nebo plakát (20 Kč) – ty bez textu. Vhodný je také motiv Návratu ztraceného syna: detail na záložce (4 Kč), celý obraz na plakátu (20 Kč).

Pozvánky

Rytmická mše svatá pro mládež, Přepere, vždy 3. neděli v měsíci

Kostel sv. Jakuba Staršího, 8.30 hodin.

Návnik na rytmické mše, Turnov, vždy 3. sobotu v měsíci

Tělocvična Orlovna (Jiráskova 126), 17.00 hodin. Poté křesťansky laděný film či přednáška.

Setkání nad životem z víry, Bělá pod Bezdězem, každou lichou středu

Fara (Kostelní 150), 19.15 hodin. Vzdělávání dospělých formou diskusního fóra vede R.D. Kamil Škoda.

Rozjímání nad filmem, Mladá Boleslav, vždy 1. čtvrtek v měsíci

Arciděkanství (Kateřiny Militké 58), 19.15 hodin. Společně sledování filmu a následná diskuse.

Setkání vysokoškoláků po mši svaté, Liberec, každou středu během akademického roku

Kostel sv. Antonína Velikého, 18.00 hodin. Mši svatou slouží R.D. Michal Podzimek, proděkan FP TUL.

Výstava fotografií „Země nikoho“, Liberec, do 28. 2. 2016

Severočeské muzeum Liberec (Masarykova 11), úterý–sobota 9.00–17.00 hodin. Výstava fotografií Jany Hunterové „Země nikoho“. Aktuální výstava dokumentující místa na srbsko-chorvatské hranici, kde skupina českých dobrovolníků společně s charitativními organizacemi pomáhá uprchlíkům.

Výstava Filip Leubner (1733–1803) / Pozdní baroko na Lužické Nise, Liberec, do 28. 2. 2016

Oblastní galerie Liberec, otevřeno denně mimo pondělí 10.00–17.00 hodin (ve čtvrtek do 19.00 hodin). Filip Leubner, malíř oltářních obrazů s kořeny v českém vrcholněbarokním malířství, portrétista a stáří, se po více než čtyřicet let spolupodílel na výdobě řady kostelů a kaplí v severních a středních Čechách i v Horní Lužici. Výstava představuje Leubnerovy obrazy vedle prací jeho současníků, sochařů i malířů, s nimiž přišel během svého života do kontaktu, ať již osobně, či prostřednictvím jejich děl (I. Platzer, D. Martin, J. P. Molitor, I. Raab, F. A. Scheffler, Schenau ad.), i následovníků (J. F. Schäfer). Výstavu pořádá Oblastní galerie Liberec ve spolupráci s Městským muzei Žitava. Exponáty mj. zapůjčilo Biskupství Ústeckého a Karlovarského kraje mohou tuto mimořádnou výstavu navštívit zdarma. Po předložení poukázky, kterou si mohou vystříhnout z diecézních časopisů vydávaných v litoměřické (Zdislava 8/2015) a plzeňské diecézi, v regionálním tisku a zpravodajích vydávaných městy. Tento voucher platí pro jednoho dva dospělé a až tři děti. **K dispozici jsou rovněž u duchovních správců farností, kteří si je vyvedli na recepci biskupské kurie v Litoměřicích. K vyvednutí je jich stále dostatek!** Biskupství litoměřické ve spolupráci s Národní galerií a Filozofickou fakultou Univerzity Karlovy nabízí pro farnosti litoměřické diecéze možnost **bezplatné prohlídky** expozice s výkladem – zpravidla autorů výstavy. Zájemci o prohlídku výstavy z řad farností mohou kontaktovat referentku Ing. Veroniku Hnatovou (e-mail: hnatova@dltm.cz, tel.: 416 707 522), která bude mít k dispozici volné termíny pro prohlídku.

Kurzy Alfa, Teplice-Tmovany, 21. 1. – 14. 4. 2016

Areál Luna, čtvrtek 21. 1. – 14. 4. 2016 od 19.00 hodin. Kurzy Alfa seznamující účastníky se základními východiskami křesťanství pořádá Římskokatolická farnost Teplice v areálu Luna od 21. 1. Více informací naleznete na www.kurzjalfateplice.cz

Nikodémova noc, Raspenava, 5. 2. 2016

Kostel Nanebevzetí Panny Marie, 18.00 hodin. Každý první pátek v měsíci. Litanie, čtení z Písma sv., tichá adorace, možnost přistoupit ke svátosti smíření, společná modlitba růžence a na závěr svátostné požehnání. Nikodémova noc je především setkáním s Ježíšem v eucharistii – tehdy totiž můžeme dostat odpovědi i na to, co se zdá být temné v našem životě, jako Nikodém, který v noci přišel za Ježíšem, aby se ho zeptal (srov. Jan 3,1–21).

Svatovalentinská pouť, Novosedlice, 14. 2. 2016

Kostel sv. Valentina, 10.00 hodin. Poutní mše svatá, hlavním celebrantem je litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

Přednáška, Varnsdorf, 15. 2. 2016

Městské divadlo Varnsdorf, 18.00 hodin. Přednáška: Stavební historie poutního kostela ve Filipově. Přednáška o architektech a architektuře poutního kostela. Pořádá Kruh přátel muzea Varnsdorf a ŘKF Jiříkov. Více na <http://muzeum.varnsdorf.cz/> a www.poutni-mista-sluknovsko.cz

Postní duchovní obnova pro mladé muže, Olomouc, 4. – 6. 3. 2016

Postní duchovní obnova v Arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci pro mladé muže od 17 do 35 let: „VÍR Hledání osobnosti aneb Jak mě vidí Bůh“. Nabízíme mladým mužům příležitost k prožívání a oživení duchovního života – víkendovou duchovní obnovou, takzvané rekollece.

Pozvánky

Program: tyto rekollece poskytují příležitost pro ztišení a setkání s Kristem, proto jejich program probíhá především v tichu. Má v něm své místo rozjímání nad Písmem, lectio divina, adorace, promluvy a podněty k osobnímu rozjímání a také příležitost k duchovnímu rozhovoru či svátosti smíření. Konkrétní program je představen při zahájení rekollekcí. Rekollece začínají páteční večeri (asi v 18.00 hodin) a končí nedělním obědem (asi ve 12.00 hodin)

Pro koho jsou určeny: zváni jsou všichni mladí muži od 17 do 35 let, kteří hledají cestu k prohloubení modlitby, ale nevědí, jak na to, a chtěli by udělat další krok. Ti, kdo jsou ochotni na krátký čas zanechat svých každodenních povinností, aby se mohli věnovat meditaci, modlitbě a duchovním věcem.

Ubytování a strava: seminář zajistí vše potřebné. Nemusíš si brát spacák. Strava je zajištěna od páteční večere do nedělního oběda.

Cena: příspěvek na ubytování a stravu činí 250 Kč

Přihlašování: přihlašování je možné jenom pro náhradníky, formulář je na: www.knezskyseminar.cz

Jak se k nám dostanete: z hlavního nádraží tramvaji 2, 4, 6 na zastávku Náměstí republiky. Budova semináře se nachází vedle kostela sv. Michala.

Další informace můžete získat zasláním dotazu na projektvir@gmail.com

Organizace Světového dne mládeže v Krakově

V letošním roce se od 20. do 31. 7. 2016 uskuteční Světový den mládeže v polském Krakově. U vzniku těchto setkání mladých lidí stál polský rodák, krakovský arcibiskup a nezapomenutelný papež sv. Jan Pavel II. Krakov je dále město, kde žila a zemřela svěřice Božího milosrdenství sestra Faustina Kowalská.

Následující informace slouží k dobrému zvládnutí organizace:

Předprogram v polských diecézích se koná od 20. 7. 2016 a zajišťují ho diecézní centra pro mládež a některá hnutí a řehole.

Druhá část setkání mládeže začíná v pondělí 25. 7. v Krakově a vyvrcholí v sobotu 30. 7. vigilií s papežem Františkem a následnou nedělní bohoslužbou. **Český národní program** se bude konat v prostorách areálu kláštera Mogila v Nowe Huti. V této farnosti budou mladí z ČR též **ubytováni**.

Bližkové místa konání nabízí příležitost, aby se tohoto setkání zúčastnilo velké množství mladých lidí z naší země. Proto jsou mladí účastníci **finančně dotováni**. V rámci ČR je také poskytována podpora početnějších rodinám. Pokud z jedné rodiny pojede více dětí, mohou požádat na svém Diecézním centru pro mládež o slevu: 2. dítě 25 %, 3. a další dítě 50 % ceny.

Doporučený věk je od 16 let do 30 let.

Doprava na předprogram i na vlastní setkání do Krakova bude organizována centrálně, cena dopravy bude z celé ČR stejná. Vlastní dopravu nedoporučujeme z organizačních důvodů. V průběhu setkání bude zakázán vjezd osobních automobilů i autobusů do Krakova.

Na sobotní vigilií a závěrečnou nedělní bohoslužbu jsou zváni i ostatní věřící z naší země.

Doporučujeme se též přihlásit na níže uvedené webové stránce a zaplatit **poplatek**, který vyžadují polští organizátoři jako podporu mladých lidí.

Za přípravu, průběh a organizaci je zodpovědná Sekce pro mládež ČBK.

Přihlášky pro účastníky jsou k dispozici na: krakov2016.signaly.cz

Dotazy vám rádi zodpoví vaše centra nebo přímo členové sekretariátu Sekce pro mládež ČBK:

Anna Brabcová – e-mail: mladez@cirkev.cz, tel.: 220 181 753, mob.: 731 625 965

Více informací na www.dltm.cz

P. Vojtěch Kodet, ThD., OCarm.
Tvář Otcova milosrdenství
Postní doba Jubilejního roku milosrdenství bude na televizi Noe patřit duchovní obnově známého karmelitána a exercitátora.
Věnoval ji zvláště divákům televize dobrých zpráv.

Nabídka

Karmelitánské nakladatelství • Thákurova 3, 160 00 Praha 6
www.kna.cz • On-line knihkupectví: www.ikarmel.cz
Objednávky: zasilky@kna.cz, telefon: 384 420 295

Péře Estrate

Miriam – malá Arabka

Poutavý životopis negramotné bosé karmelity Miriam od Ukřizovaného obdařené mnoha nadpřirozenými dary, např. extází, levitací, bilokací, stigmaty, zjevením, proroctvím a dalšími.
Žila v druhé polovině 19. století uprostřed západní Evropy, kdy se rozvíjel vědecký výzkum, kritika dějin a filozofické diskuse o „smrti Boha“ slavily svůj triumf. Právě zde Miriam „na svém těle“ viditelně ukazuje, že Bůh je živý a jaké záranky dokáže jeho milosrdná láska vykonat v srdci,

které se jí zcela odevzdá.

Brož., 165 str., 399 Kč

Sebe ve mně hledat musíš

Básně sv. Terezie od Ježíše

Kompletní soubor básní sv. Terezie od Ježíše vychází v češtině poprvé, a to ve vynikajícím překladu našeho předního hispanisty doc. Miloslava Uličného.
Brož., 76 str., 149 Kč

365 dní s papežem Františkem

Promluvy od Sváté Marty

Víra vítězí nad světem

Každý, kdo zůstává v Bohu, kdo byl stvořen Bohem, kdo zůstává v lásce, ten vítězí nad světem. Z naší strany je vítězstvím, které přemáhá svět, naše víra. Z Boží strany je to dílo Ducha Svatého, které tuto milost působí. Z naší strany je to tedy víra, silná víra! Vítězí nad světem, může všechno! Vítězil! Bylo by pěkné, kdybychom si to připomněli, protože častokrát jsme křesťany poraženého ducha. (ukázka)
Už jsme si zvykli na to, že papež František se po zvolení odmítl přestěhovat do papežského apartmánu v Apoštolském paláci, ale ubytoval se v malém bytě Domu sv. Marty. V tamní kapli slouží každé ráno mši svatou, při níž pronáší krátkou promluvu. Promluvy od Sváté Marty začalo záhy sledovat mnoho lidí z celého světa, u nás především díky webovým stránkám české sekce rádia Vatikán. Vycházejí z Božího slova a přinášejí nezředěnou zvěst evangelia, ale je v nich přítomen i autentický František: jeho typické důrazy, zemité příklady i jezuitská spiritualita. Karmelitánské nakladatelství předkládá výběr nejsilnějších myšlenek z těchto ranních bohoslužeb, s nadějí, že poslouží mnohým, kdo chtějí denně čerpat z pramenů Boží moudrosti a zamýšlet se nad životem ve světle evangelia.
Váz., 208 str., 249 Kč

Papež František, vlastním jménem Jorge Mario Bergoglio SJ (* 1936, Buenos Aires), byl zvolen 13. března 2013. Stal se prvním papežem původem z Ameriky, ale i z řad jezuitů. Dosud vydal encykliku Lumen fidei (2013), navazující na text Benedikta XVI., exhortaci Evangelii gaudium (2013) a encykliku Laudato si' (2015), věnovanou „peči o společný dům“.

365 DNÍ S PAPEŽEM FRANTIŠKEM
PROMLUVY OD SVATÉ MARTY
365 DNÍ S PAPEŽEM FRANTIŠKEM
PROMLUVY OD SVATÉ MARTY

Proglas je možné v litoměřické diecézi naladit na frekvenci 97,9 FM z Ještědu. Vysílání rádia můžete najít také v nabídce kabelových společností po celém území naší vlasti, naladit prostřednictvím internetu nebo přes satelit. Informace najdete na www.proglas.cz. Jestliže máte zájem dostávat zdarma podrobný program vysílání Proglasu přímo do vaší e-mailové schránky, stačí o něj požádat na adrese redakce@proglas.cz

Každé pondělí od 15.40 vysíláme pořad **Kukadlo**, který poodhrnuje oponu redakčního zákulisí. Vždy na začátku týdne se tak můžete dozvědět o všem, co se v rádiu Proglas aktuálně děje – jaké se chystají přímé přenosy, na jaké pořady se můžete těšit, zdali jsou nějaké programové změny.

Z litoměřického studia Štěpán vysíláme pravidelně **Modlitbu nešpor** každý čtvrtek a jednou za čtrnáct dní v pondělí. Pokud se chcete do přímého přenosu večerních chval zapojit, ozvěte se na e-mail stepan@proglas.cz, klekerova@proglas.cz nebo na telefonní číslo 511 118 891. Jestliže se chcete podílet na modlitbě **Anděl Páně** v živém přenosu (vždy ve středu od 12.00), napište nebo zavolejte na výše uvedené kontakty.

Dětský magazín **Barvínek** nabízí v úterý 2. února bilancování loňského roku na poli filmů a hudby pro děti, vyhlášená bude také anketa Dětský film roku. O týden později se v tomto pořadu setkáte s dobrovolnicí, která strávila rok na salesiánských misiích v Demokratické republice Kongo. Barvínek začíná vždy v 16.00, opakujeme ho v sobotu v 9.30.

Do Lurdské jeskyně v Horní Lomné v Moravskoslezském kraji můžete zamířit společně s naším redaktorem Antonínem Žolnerčíkem ve čtvrtek 4. února ve 22.00.

Cembalistka Barbara Maria Willi nás v rámci **týdeníku Oktáva** seznámí s nabídkou koncertů barokní hudby – jarní části brněnského koncertního cyklu Barbara Maria Willi uvádí.... Poslouchejte v pátek 5. února v 16.55.

Každou středu odpoledne zveme k poslechu děti a všechny, kdo se nebojí soutěžit. Zavedeme je do **fiktivního Rozhlasového městečka**, kde na různých místech dle svého výběru plní zadané úkoly a odpovídají na otázky. Průvodci Tereška s Habžou mají pro posluchače připraveny také pravidelné rubriky o dění ve sportu, pozvánku do kina nebo návštěvu mateřské školky. V Městečku můžete soutěžit na přehradě, v sopce, ve škole, kinu, muzeu nebo na cyklodráze. Pořad je pro jedenáctileté a starší a naladíte jej vždy ve středu v 16.00.

Unie pečujících vznikla jako odpověď na obtížnou životní situaci, ve které se ocitají všichni, kdo chtějí doma pečovat o své nemocné, postižené, nemožoucí blízké. Je to sdružení lidí, kteří hledají způsob jak domácí péči zvládnout. Bez rodinné péče by se systém oficiální sociální péče v ČR neobešel. Hostem pořadu Kafemlýnek v úterý 9. února od 9.30 bude Leoš Fučík, zakládající člen Unie a člověk s dlouhodobou zkušeností.

Každé pondělí večer ve 22.00 vysíláme **vzdělávací cyklus Laudato si'**, který se věnuje stejnojmenné papežské encyklice. Například v pondělí 15. února se zaměříme na články 112–114. Papež František v dokumentu říká: „Na druhé straně se zdá, že lidé už dnes nevěří na šťastnou budoucnost a nemají slepou důvěru v to, co přinese zítřek, když pozorují podmínky současného života a technické možnosti. Uvědomují si, že pokrok vědy a techniky se nerovná pokroku lidstva a dějin, tuší, že zásadní cesty, jež vedou do šťastné budoucnosti, jsou jiné.“ Jaké jsou podle papeže nové cesty ke šťastné budoucnosti? Jakým způsobem bychom měli redefinovat pojem pokrok? Co má papež na mysli, když hovoří o tom, že je před námi naléhavá potřeba přistoupit k odvážné kulturní revoluci? Jakou roli může v tomto ohledu sehrát zkušenost církve? 15. února od 22.00 hovoříme s Danielem Soukupem, publicistou, překladatelem působícím na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy.

Terezie Breindlová, Radio Proglas

Z diáře Mons. Jana Baxanta

- 2. 2. 18.00 hod. Hromnice, děkanský kostel Všech svatých, Litoměřice
- 6. 2. 10.00 hod. Setkání se zasvěcenými osobami, Diecézní dům kardinála Trochty, Litoměřice
- 10. 2. 7.30 hod. Popeleční středa, katedrála sv. Štěpána, Litoměřice
- 14. 2. 10.00 hod. Svatovalentinská pouť, Novosedlice

Z diáře P. Stanislava Příbyla CSSR

- 31. 1. 15.00 hod. Mše svatá, Horní Police
- 6. 2. 10.00 hod. Poutní mše svatá, Horní Police
- 6. 2. 10.00 hod. Setkání se zasvěcenými osobami, Diecézní dům kardinála Trochty, Litoměřice
- 19. – 20. 2. Rekolekce pro seminaristy, Arcibiskupský seminář v Praze

Diáře aktuálně na www.dltm.cz

Týden modliteb za mládež

13. – 20. 3. 2016

V týdnu před Květnou nedělí 13. – 20. 3. 2016 proběhne jako každý rok Týden modliteb za mládež. Probíhat bude ve znamení oslav Světových dnů mládeže v Krakově (25. – 31. 7. 2016). Sekce pro mládež České biskupské konference vydala brožuru, ve které najdete přímlyby ke mši svaté, adorace a krátká zamýšlení na každý den. Jako mobilní aplikaci si ji můžete stáhnout na

tmm.signal.cz

PŘEDPLATNÉ

Diecézní časopis Zdislava

- v roce 2016 vychází deset čísel
- cena 1 ks je 20 Kč

Časopis si můžete buď předplatit, nebo zakoupit přímo u vás ve farnosti. Pokud nás kontaktujete, zašleme vám požadované číslo poštou.

Objednávky:

- písemně na adrese: Redakce Zdislava, Dómské náměstí 9, 412 88 Litoměřice
- e-mailem na zdislava@dltm.cz
- telefonicky na (+420) 416 707 535-6

PŘEDPLATNÉ

Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické – diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 9/9, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálková (michalkova@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna PRIMA, s. r. o. (zelenka@primatisk.net). **Objednávky a distribuci** zajišťuje Biskupství litoměřické (zdislava@dltm.cz), tel. (+420) 416 707 535-6

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042 © Biskupství litoměřické

Svatý rok milosrdenství

8. prosince 2015 – 20. listopadu 2016

Svaté brány v litoměřické diecézi: Litoměřice, Liběšice u Žatce, Jablonné v Podještědí a Bozkov

Třetí Svatou bránu otevřel litoměřický biskup 27. prosince 2015 v bazilice sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí. Foto: archiv farnosti

Druhou Svatou bránu otevřel biskup Jan Baxant 20. prosince 2015 v poutním kostele sv. Martina a Navštívení Panny Marie v Liběšicích u Žatce.

Biskup Jan Baxant v Bozkově, kde 17. ledna 2016 otevřel v poutním kostele Navštívení Panny Marie čtvrtou Svatou bránu. Foto: P. Jacek Zyzak MS

Bozkov

Jablonné

První Svatou bránu otevřel Mons. Baxant 13. prosince 2015 v katedrále sv. Štěpána.

Svatá rodina

obraz z kostela sv. Petra a Pavla v Ústěku

olej na plátně, konec 18. století
kulturní památka

Ze sbírek litoměřické diecéze